Nr. 19. Warszawa, dnia 30 listopada 1930 r. Rok XIII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 12 zł. Cena egzemplarza 1 zł.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 434-18.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P. Nr. Nr. 78 — 81 . . . . . . str. 762

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1930 r. o trybie dokonywania wpłat na rzecz Skarbu Państwa i wypłat skarbowych oraz o lokowaniu wolnych funduszów skarbowych . . . . „ 762

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 października 1930 r o rozciągnięciu mocy obowiązującej dekretu o zatwierdzaniu projektów pomników ze stanowiska artystycznego na powiaty: wileńsko-trocki, oszmiański, święciański, brasławski i Wilno-miasto oraz na gminy: Bienica powiatu mołodeczańskiego, Wiszniew, Żodziszki i Wojstam powiatu wilejskiego, Jasiew, Kobylniki i Zanarocze powiatu postawskiego . . . . „ 762

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1930 r. w sprawie umundurowania szeregowych jednostek pływających Straży Granicznej . . . . „ 763

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1930 r. w sprawie obniżenia kar za zwłokę przy egzekucjach należności Stowarzyszeń Dozoru nad Kotłami za wykonywanie dozoru nad kotłami parowemi . . . . „ 764

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 7 października 1930 r. o wymiarach używanej przy budowie cegły niepalonej . . . . „ 764

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 listopada 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa co do §§ 19—33, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych co do §§ 79—83, w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu co do §§ 92—110—w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r., wydanego w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym . . . . . „ 765

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 3 listopada 1930 r. w sprawie okręgów działania państwowych stad ogierów . . . . „ 765

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 listopada 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Rolnictwa w sprawie zmiany podziału terytorjalnego Rzeczypospolitej Polskiej na okręgi i obwody inspekcji pracy . . . . „ 766

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o uregulowaniu niektórych spraw z zakresu osadnictwa wojskowego . . . . . . „ 767

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach . . . „ 767

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o ustroju miasta Gdyni . . . . „ 769

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o zmianie i uzupełnieniu niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni . . . . „ 769

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 października 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie komunalnego podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi . . . . „ 770

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. o organizacji i inicjonowaniu instytucyj ubezpieczeń społecznych . . . . . „ 773

II. Przedruki z Monitora Polskiego Nr. Nr. 265—276 . . . . „ 777

VI. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych . . . . „ 778

Poz. 385 — Okólnik Nr. 204 z dnia 18 listopada 1930 r. w sprawie ustalania i zatwierdzania preliminarzy budżetowych związków komunalnych na r. 1931/2 . . 778

386 — Okólnik Nr. 205 z dnia 19 listopada 1930 r. o formularzach awidencyjnych dla Wojewódzkich Inspektorów Farmaceutycznych . . . . . „ 780

387 — Okólnik Nr. 206 z dnia 22 listopada 1930 r. w sprawie interpretacji Art. 42 r. o. p. adm. . . . . „ 783

388 — Okólnik Nr. 207 z dnia 27 listopada 1930 r. w sprawie anulowania postanowienia odnośnie obowiązku sporządzania i przesyłania wykazów zniszczonych dowodów tożsamości koni . . . . „ 783

389 — Okólnik Nr. 208 z dnia 27 listopada 1930 r. w sprawie udzielania związkom komunalnym zapomóg z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego „ 783

VII. Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych . . . . „ 785

Poz. 390 — Pismo Nr. Z. O 4111/30 z dnia 18 listopada 1930 r. w sprawie warunków przyjęcia do Domu Zdrowia dla dzieci funkcjonarjuszów państwowych w Ustroniu . . . . „ 785

391 — Pismo Nr. OB. 4415 z dnia 19 listopada 1930 r. w sprawie posługiwania się deklaracjami według ustalonego wzoru . . . . . . „ 785

392 — Pismo Nr. OL. 3800/1 z dnia 19 listopada 1930 r. o aprobacie opinij przez P. P. Dyrektorów Departamentów . . . . „ 786

393 — Pismo Nr. SF. 2840/2 z dnia 21 listopada 1930 r. o zamykaniu kont czekowych w P. K. O. przez związki komunalne . . . . . . „ 786

394 — Pismo Nr. OL. 181/3 z dnia 24 listopada 1930 r. w sprawie biegu spraw legislacyjnych . . . . „ 787

395 — Pismo Nr. OJ. 633/2/30 z dnia 24 listopada 1930 r. w sprawie dwutygodnika „Oszczędność" . . . . „ 787

396 — Pismo Nr. Z. H. 4122/30 z dnia 24 listopada 1930 r. o ratownictwie w wypadkach samochodowych . . . . „ 788

IX. Ruch służbowy . . . . „ 788

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

---

z 21 listopada Nr. 78 Rok 1930

Poz. 607. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1930 r. o trybie dokonywania wpłat na rzecz Skarbu Państwa i wypłat skarbowych oraz o lokowaniu wolnych funduszów skarbowych.

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Art. 1. Wszelkie wpłaty na rzecz Skarbu Państwa i wypłaty skarbowe mogą być dokonywane jedynie za pośrednictwem Banku Polskiego. Pocztowej Kasy Oszczędności i kas państwowych, względnie specjalnych poborców dochodów państwowych:

Art. 2. O ile osobne ustawy nie stanowią inaczej, wszelkie wolne fundusze skarbowe mogą być lokowane jedynie w Banku Polskim i Pocztowej Kasie Oszczędności z tem, że do wysokości $^1/_4$ płynnych zapasów kasowych z funduszów tych mogą być nabywane:

1) skupywane przez Bank Polski dla Skarbu Państwa, a opatrzone żyrem bankowem krótkoterminowe weksle handlowe zdolne do redyskonta w Banku Polskim;

2) akcepty bankowe.

Art. 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 21 listopada 1930 r.

Poz. 608. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 października 1930 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej dekretu o zatwierdzaniu projektów pomników ze stanowiska artystycznego na powiaty: wileńsko-trocki, oszmiański, święciański, brasławski

i Wilno-miasto oraz na gminy: Bienica powiatu mołodeczańskiego, Wiszniew, Żodziszki i Wojstam powiatu wilejskiego, Jasiew, Kobylniki i Zanarocze powiatu postawskiego.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o zatwierdzaniu projektów pomników ze stanowiska artystycznego (Dz. P. P. P. Nr. 5, poz. 93) rozciąga się na powiaty: wileńsko-trocki, oszmiański, święciański, brasławski i Wilno-miasto oraz na gminy: Bienica powiatu mołodeczańskiego, Wiszniew, Żodziszki i Wojstam powiatu wilejskiego, Jasiew, Kobylniki i Zanarocze powiatu postawskiego.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 609. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1930 r. w sprawie umundurowania szeregowych jednostek pływających Straży Granicznej.

Na podstawie art. 35 ustęp 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 349) zarządza się co następuje:

§ 1. Ubiór szeregowego jednostki pływającej Straży Granicznej winien odpowiadać niżej podanym przepisom i wzorom.

§ 2. a) Bluza z sukna koloru khaki lub w lecie biała płócienna kroju marynarskiego podwijana z przyszytym sukiennym, względnie płóciennym kołnierzem. Z przodu umieszczone są dwie kieszenie. Rękawy zwężające się ku dołowi, rozcięte na 8 cm. od dolnego brzegu i spięte dwoma małemi guzikami mundurowemi.

Na bluzę przypina się ciemno-zielony płócienny kołnierz, którego brzeg obszyty jest potrójną jasno-zieloną taśmą. Szerokość taśmy $1/2$ cm. odstępy między taśmami $1/2$ cm. odległość zewnętrznej taśmy od brzegu 1 cm. Kołnierz jest spięty ciemno-zielonym krawatem (wzór Nr. 1).

b) Spodnie długie z sukna bluzy, lub też w lecie białe płócienne, równej szerokości u góry i u dołu (bez kloszy) (wzór Nr. 3).

c) Kurtka z sukna koloru khaki kroju marynarkowego, dwa rzędy guzików w każdym rzędzie po cztery, zapinana na trzy guziki bez naramienników (wzór Nr. 18).

d) Kurtka zimowa z sukna grubszego koloru khaki krojem zbliżona do kurtki opisanej pod c) tylko nieco obszerniejsza. Dwa rzędy guzików w każdym po pięć. Długość kurtki do połowy uda (wzór Nr. 2).

e) Czapka z sukna koloru khaki, lub w lecie biała płócienna, okrągła kroju morskiego bez daszka, dla przodowników i starszych przodowników z daszkiem. Otok opasany ciemno-zieloną wstążką z drukowanym srebrnym napisem „Straż Graniczna". (Wysokość liter 2 cm. szerokość 1 cm. szerokość wstążki 3 cm). Wstążka związana z lewej strony w kształcie kokardki. Orzełek biały metalowy, umieszczony na przodzie czapki w środku nad wstążką (wzór Nr. 4 i 13).

f) Płaszcz dla przodowników i starszych przodowników z sukna grubszego koloru khaki. Krój według przepisów rozporządzenia z dnia 4 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 228).

g) Koszulka wełniana letnia biała w zielone poprzeczne paski z wycięciem naokoło szyi i krótkiemi rękawami (szerokość pasków zielonych i białych 1 i $1/2$ centymetra (wzór Nr. 6).

Koszulka wełniana zimowa barwy ciemno-popielatej bez wycięcia naokoło szyi i z długiemi rękawami (wzór Nr. 7).

h) Trzewiki czernione lub nie.

Odróżnianie służb.

§ 3. Oznaki specjalności na lewym rękawie kurtki wycięte z karmazynowego sukna zależnie od wzoru (wzory Nr. 8—12):

1) pokładowi—kotwice,

2) sternicy—kotwica z kołem sterowem,

3) obsługa działka—2 skrzyżowane lufy armatnie,

4) maszyniści—śruba okrętowa,

5) obsługa karabinu maszynowego—emblemat karabinu maszynowego.

Oznaki stopni służbowych

(wzory Nr. Nr. 14—17).

§ 4. 1) Strażnik graniczny nie ma żadnych oznak.

2) Starszy strażnik graniczny na zewnętrznej stronie obu rękawów kurtki w odległości 5 centymetrów od dolnego brzegu rękawów oraz na zewnętrznej stronie obu rękawów kurtki zimowej w odległości 8 centymetrów od dolnego brzegu rękawów naszyte patki koloru ciemno-zielonego wycięte na końcu w ząb, szerokości 4 cm., długości 14 cm. poczynając od szwa łokciowego. Na patkach tych naszyta jedna taśma srebrna oksydowana szerokości 5 mm. w kształcie kąta ostrego 70^0 skierowanego wierzchołkiem do wycięcia patki w odległości 2 cm. od brzegu.

Na lewym rękawie bluzy poniżej oznaki specjalności skośnie naszyte patką tej samej szerokości i koloru, jak na rękawach kurtki, dlugości 11 cm. bez ząbka — taśma tegoż samego kształtu.

3) Przodownik — po dwie taśmy na patkach u rękawów tych samych rozmiarów, jak i u starszego strażnika z takiejże taśmy w odległości 5 mm. jedna od drugiej.

4) Starszy przodownik — taśma srebrna oksydowana szerokości 1 cm. w kształcie kąta ostrego przez całą długość patki skierowanego wierzchołkiem do wycięcia patki na końcu w ząb [1]).

Poz. 610. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 października 1930 r. w sprawie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży importowanych wyrobów tytoniowych.

Poz. 611. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 października 1930 r. w przedmiocie ustalenia stopy opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za 1929 rok.

Poz. 612. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 15 listopada 1930 r. w sprawie ceł wywozowych.

Poz. 613. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 15 listopada 1930 r. z zawieszeniu cła wywozowego od makuchów.

Poz. 614. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 listopada 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy: huta „Laura" w Siemianowicach i innych.

Poz. 615. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 listopada 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy: „W. Fitzner" Sp. Akc. Fabryka Kotłów w Siemianowicach, Sp. Akc. „Ferrum" w Katowicach II.

z 27 listopada Nr. 79 Rok 1930

Poz. 616. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1930 r. w sprawie zaliczenia poszczególnych grup funkcjonarjuszów o specjalnych kwalifikacjach w dziale Ministerstwa Spraw Wojskowych do kategorji funkcjonarjuszów niższych, ustalenia ich tytułów. oraz zaszeregowania do grup uposażenia.

[1]) Uwaga. Wzorów nie podaje się.

Poz. 617. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1930 r. w sprawie obniżenia kar za zwłokę przy egzekucjach należności Stowarzyszeń Dozoru nad Kotłami za wykonywanie dozoru nad kotłami parowemi.

Na podstawie art. 53 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) zarządza się co następuje:

§ 1. Kary za zwłokę, pobierane od opłat za dozór nad kotłami parowemi w trybie art. 53 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342), obniża się z 2% miesięcznie do 1% miesięcznie.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 618. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1930 r. w sprawie odstąpienia gminie m. Poznania gruntu państwowego na cele rozbudowy miasta.

Poz. 619. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 7 października 1930 r. o wymiarach używanej przy budowie cegły niepalonej.

Na podstawie art. 375 punkt a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) zarządzam co następuje:

§ 1. Wymiary używanej przy budowie w charakterze materjału zastępczego niepalonej cegły (piaskowo-wapiennej, piaskowo-cementowej) powinny wynosić: długość 27 centymetrów, szerokość 13 centymetrów, grubość 6 centymetrów.

§ 2. Wyrób cegły niepalonej na sprzedaż dla celów budowlanych, o wymiarach odmiennych od podanych wyżej w § 1, jest dozwolony tylko dla eksportu i dla specjalnych celów, za osobnem pozwoleniem Ministra Robót Publicznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1 stycznia 1932 r.

Poz. 620. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 października 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o ustaleniu opłaty skarbowej od spirytusu, przywożonego z zagranicy, oraz ceny za spirytus do wyrobu amunicji dla celów wojskowych.

Poz. 621. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 listopada 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa co do §§ 19—33, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych co do §§ 79—83, w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu co do §§ 92—110—w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r., wydanego w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym.

(w wyjątkach)

Na podstawie art. 96 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządza się co następuje:

§ 19. § 84 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Za najmniejszy obszar ziemi ornej, jaki powinno posiadać gospodarstwo rolne połączone z gorzelnią (art 54 ustęp 2), uznaje się obszar, który przy normalnem prowadzeniu gospodarstwa pozwala przeciętnie na uprawę ziemniaków, w ilości niezbędnej do wyprodukowania 300 hl, a dla nowopowstających gorzelni 700 hl 100° spirytusu w ciągu kampanji, po zaspokojeniu innych potrzeb gospodarstwa na ziemniaki. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa może zezwolić na wyjątek od tej zasady dla istniejących gorzelni w majątkach, które częściowo uległy parcelacji.

2. O uznaniu obszaru ziemi ornej za wystarczający dla prowadzenia gorzelni rolniczej decyduje Minister Skarbu, o uznaniu zaś takiego obszaru za niewystarczający — Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa, w obu wypadkach na wniosek właściwej władzy skarbowej II instancji.

3. W wypadkach budzących wątpliwości, władza skarbowa II instancji powoła komisję, składającą się z trzech osób: przedstawiciela tej władzy jako przewodniczącego, przedstawiciela Wydziału Rolnictwa Urzędu Wojewódzkiego, oraz przedstawiciela organizacyj gorzelni rolniczych — jako członków. Wniosek, o którym mowa w ustępie 2, oprze władza skarbowa II instancji na opinji tej komisji, która zbada na miejscu czy warunki naturalne i ekonomiczne oraz poziom kultury danego gospodarstwa pozwalają na produkcję potrzebnej ilości ziemniaków. Z czynności swych komisja sporządzi protokół".

§ 98. W § 462 ustęp 3 uzupełnia się następująco.

„Rozlewnie takie winny stanowić zupełnie samoistne zakłady i nie mogą mieć połączenia z innemi przedsiębiorstwami, magazynującemi, rozlewającemi lub przerabiającemi spirytus względnie wyroby spirytusowe, i przed uruchomieniem winny być zgłoszone właściwemu U. S. A. M., celem urzędowego sprawdzenia (weryfikacji) Do zgłoszenia należy dołączyć wykaz przyrządów i naczyń oraz podać ich wymiary i przeznaczenie. W zakładach takich wolno rozlewać wyroby perfumeryjno-kosmetyczne, wprowadzone w stanie zupełnie wykończonym z odnośnych wytwórni, bez zmieniania w jakikolwiek sposób składu i mocy tych wyrobów. Rozlewnie muszą posiadać niezbędne przyrządy kontrolno-miernicze dla badania ilości i mocy rozlewanych wyrobów, oraz prowadzić książkę kontrolną, uwidaczniając w niej obroty wyrobami, sprowadzonemi z wytwórni, nalanemi do swoich naczyń i wypuszczonemi z rozlewni, tudzież książkę odbiorców. Uprawnienia na prowadzenie rozlewni mogą być wydawane według uznania władz skarbowych II-ej instancji tylko osobom zasługującym na zaufanie. Apteki i składy apteczne (drogerje) mogą wyroby perfumeryjno-kosmetyczne, nabyte w wytwórniach lub rozlewniach, sprzedawać bądź w naczyniach zamkniętych (flaszkach, demionach), bądź po otwarciu tych naczyń, na wagę do naczyń odbiorców".

§ 112. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Poz. 622. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 22 listopada 1930 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Poz. 623. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 3 listopada 1930 r. w sprawie okręgów działania państwowych stad ogierów

Na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 roku o państwowych zakładach chowu koni i o premjowaniu ogierów (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 435) zarządzam co następuje:

§ 1. Państwowe stada ogierów obejmować będą swoim zakresem działania następujące okręgi:

1) państwowe stado ogierów w Białce, w powiecie krasnostawskim.

w województwie lubelskiem

powiaty: biłgorajski, chełmski, hrubieszowski, janowski, krasnostawski, lubartowski, lubelski, lubelski miejski, puławski, tomaszowski, zamojski;

w województwie wołyńskiem

wszystkie powiaty;

2) państwowe stado ogierów w Bogusławicach, w powiecie piotrkowskim:

w województwie kieleckiem

wszystkie powiaty;

w województwie łódzkiem

powiaty: brzeziński, łaski, łódzki, łódzki miejski, piotrkowski, radomszczański, sieradzki i wieluński;

w województwie warszawskiem

powiaty: grójecki, rawski, i skierniewicki;

3) państwowe stado ogierów w Dręgomyślu, w powiecie cieszyńskim:

w województwie krakowskiem

wszystkie powiaty;

w województwie lwowskiem

powiaty: brzozowski, kolbuszowski, krośnieński, łańcucki, niżański, przeworski, rzeszowski, sanocki, strzyżowski i tarnobrzeski;

w województwie śląskiem

wszystkie powiaty;

4) państwowe stado ogierów w Gnieźnie, w powiecie gnieźnieńskim:

w województwie łódzkiem

powiaty: kaliski, koniński i słupecki,

w województwie poznańskiem

powiaty: bydgoski, bydgoski miejski, gnieźnieński, gnieźnieński miejski, inowrocławski, inowrocławski miejski, jarociński, kępiński, koźmiński, krotoszyński, mogileński, odolanowski, ostrowski, ostrzeszowski, pleszewski, średzki, szubiński, strzeliński, wągrowiecki, wrzesiński wyrzyski i żniński;

5) państwowe stado ogierów w Janowie, w powiecie konstantynowskim:

w województwie białostockiem

wszystkie powiaty;

w województwie lubelskiem

powiaty: bialski, garwoliński, konstantynowski, łukowski, radzyński, siedlecki, sokołowski, węgrowski i włodawski;

w województwie nowogródzkiem

wszystkie powiaty;

w województwie poleskiem

wszystkie powiaty;

w województwie warszawskiem

powiaty: miński i radzymiński;

w województwie wileńskiem

wszystkie powiaty;

6) państwowe stado ogierów w Łącku, w powiecie gostynińskim:

w województwie łódzkiem

powiaty: kolski, łęczycki i turecki;

w województwie warszawskiem

powiaty: błoński, ciechanowski, gostyniński, kutnowski, lipnowski, łowicki, makowski, mławski, nieszawski, płocki, płoński, pułtuski, przasnyski, rypiński, sierpecki, sochaczewski, warszawski i włocławski;

m. st. Warszawę;

7) państwowe stado ogierów w Sądowej Wiszni, w powiecie mościskim:

w województwie lwowskiem

powiaty: bobrecki, dobromilski, drohobycki, gródecki, jarosławski, jaworowski, liski, lwowski, lwowski miejski, lubaczowski, mościski, przemyski, rawski, rudecki, samborski sokalski starosamborski i żółkiewski;

w województwie stanisławowskiem

wszystkie powiaty;

w województwie tarnopolskiem

wszystkie powiaty;

8) państwowe stado ogierów w Sierakowie, w powiecie międzychodzkim:

w województwie poznańskiem

powiaty: chodzieski, czarnkowski, gostyński, grodziski, kościański, leszczyński, międzychodzki, nowotomyski, obornicki, poznański, poznański miejski, rawicki, śmigielski, śremski, szamotulski i wolsztyński;

9) państwowe stado ogierów w Starogardzie, w powiecie starogardzkim:

w województwie pomorskiem

wszystkie powiaty.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 624. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 listopada 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Rolnictwa w sprawie zmiany podziału terytorjalnego Rzeczypospolitej Polskiej na okręgi i obwody inspekcji pracy.

Na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lipca 1927 r. o inspekcji pracy (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 590) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 1 rozporządzenia z dnia 20 lutego 1928 r. w sprawie podziału terytorjalnego Rzeczypospolitej Polskiej na okręgi i obwody inspekcji pracy (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz, 397) podział III okręgu (województwa łódzkiego) na obwody, z wykazaniem siedziby okręgu, względnie obwodu, zmienia się co do obwodów 15, 16 i 17 w sposób następujący:

Nr. okręgu i obwodu	Do okręgu, wzgl. obwodu należy	Siedziba okr., wzgl. obwodu
Obwód 15	powiat łaski	
	„ łęczycki	Łódź
	„ łódzki	
	„ sieradzki	
Obwód 16	powiat brzeziński	
	„ piotrkowski	Piotrków
	„ radomszczański	
Obwód 17	powiat wieluński	
	„ kaliski	
	„ kolski	Kalisz
	„ koniński	
	„ słupecki	
	„ turecki	

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 625. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1930 r. o utworzeniu gminy wiejskiej Tatarów w powiecie nadwórniańskim, województwie stanisławowskiem.

z 29 listopada Nr. 80 Rok 1930

Poz. 626. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24 listopada 1930 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r., zawierającego „Prawo o ustroju sądów powszechnych".

Poz. 627. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o przedterminowej spłacie niektórych rent Banków Rentowych.

Poz. 628. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o uregulowaniu niektórych spraw z zakresu osadnictwa wojskowego.

(w wyjątkach).

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Art. 1. 1) Orzeczenia Powiatowych Komitetów Nadawczych w sprawach, wynikających z zastosowania ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4, poz. 18), są ostateczne, z wyjątkiem orzeczeń powziętych w trybie art. 6 wymienionej ustawy w przedmiocie usunięcia żołnierza z nadanego mu gruntu; od takich orzeczeń usunięci mogą się odwołać, w terminie 30-dniowym od daty doręczenia orzeczenia, do właściwej okręgowej komisji ziemskiej.

2) Skargi na orzeczenia Powiatowych Komitetów Nadawczych w sprawach usunięcia żołnierzy z nadanych gruntów, wniesione do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, a nie rozstrzygnięte przez ten Trybunał do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, uznaje się za odwołania, które podlegają rozpatrzeniu w toku instancji przez właściwą okręgową komisję ziemską.

Najwyższy Trybunał Administracyjny umorzy postępowanie w tych sprawach i przekaże je właściwej komisji ziemskiej oraz zarządzi zwrot opłat, wniesionych przez skarżących. Skarżącemu służy prawo uzupełnienia odwołania w terminie 30-dniowym od dnia powiadomienia go przez komisję ziemską o otrzymaniu skargi z Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

3) Jeżeli orzeczenie Powiatowego Komitetu Nadawczego w sprawie usunięcia żołnierza z nadanego gruntu zostało wykonane, a następnie zostało lub zostanie uchylone, usuniętemu żołnierzowi winna być przyznana działka równej w przybliżeniu wartości z działką, z której został usunięty i na takich samych warunkach. Wartość działki, z której żołnierz został usunięty określa się z uwzględnieniem obciążeń, ciążących na tej działce. Żądanie przyznania działki zastępczej może być zgłoszone przed upływem roku od uchylenia orzeczenia o usunięciu żołnierza z poprzednio posiadanej działki.

Art. 5. Uprawnienia Powiatowych Komitetów Nadawczych, przewidzianych w art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego, wykonywane będą przez „Komitet Nadawczy do spraw osadnictwa na terenie b. Litwy Środkowej" w następującym składzie: jako przewodniczący delegat Ministerstwa Reform Rolnych, jako członkowie przedstawiciele Ministrów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa i Sprawiedliwości, po jednym od każdego Ministerstwa, oraz jako członkowie z głosem doradczym, dwaj przedstawiciele miejscowych rolników, po jednym od mniejszej i większej własności, powołani przez Ministra Reform Rolnych. Komitet orzeka większością głosów; w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego. Od orzeczeń Komitetu Nadawczego w sprawie nadania ziemi niema odwołania, zaś w sprawie usunięcia osadnika z nadanej działki (art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego) służy odwołanie do okręgowej komisji ziemskiej, właściwej dla terenu na którym leży nadana działka.

Art. 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 629. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach.

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Art. 1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach Państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980) ulega następującym zmianom.

1) Art. 4 otrzymuje następujące brzmienie: „Dla władz i urzędów samorządu terytorjalnego ustanawia się oznaki, złożone z herbu państwowego, z herbu województwa, do którego należą, i z napisu, odpowiadającego ich nazwie. Dla zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw samorządu terytorjalnego ustanawia się oznaki, złożone z herbu województwa, do którego należą, i z napisu, odpowiadającego ich nazwie.

Związki samorządu terytorjalnego mogą w oznakach swych władz i urzędów oraz zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw w miejscu,

przewidzianem dla herbu wojewódzkiego, umieścić swój własny herb, nadany względnie zatwierdzony w myśl przepisu ustępu następnego. W drodze wyjątku Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może zezwolić miastom, posiadającym herby historycznie uzasadnione, na używanie w swych oznakach zamiast herbu państwowego i herbu wojewódzkiego (miejskiego) wyłącznie herbu miejskiego.

Miastom, odznaczonym orderem, oraz województwom nadaje herby, względnie zatwierdza je Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Prezesa Rady Ministrów, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Poza tem herby związków samorządu terytorjalnego zatwierdza względnie nadaje według swobodnego uznania Minister Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek organu zarządzającego i organu stanowiącego odnośnego związku samorządu terytorjalnego.

Prezydenci i burmistrze miast, naczelnicy gmin wiejskich, sołtysi oraz w razie powzięcia odpowiedniej uchwały przez organ stanowiący związku samorządowego, zatwierdzonej przez władzę nadzorczą, inne organa związków samorządowych mogą przy wykonywaniu czynności służbowych i przy wystąpieniach reprezentacyjnych nosić specjalne oznaki, ustanowione przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Prezydenci oraz burmistrze miast będą mogli nadal używać dotychczas przez nich używanych oznak innego rodzaju, o ile uzyskają na to zezwolenie państwowej władzy nadzorczej.

Oznaki dla związków samorządu gospodarczego i zawodowego oraz innych instytucyj prawno-publicznych zatwierdza właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych".

2) Art. 5 otrzymuje następujące brzmienie: „Flagą państwową jest płachta o barwach państwowych.

Władze, urzędy i instytucje państwowe zagranicą używają flagi państwowej z herbem państwowym w środku białego pasa. Wysokość herbu państwowego w stosunku do szerokości flagi wynosi 2:5".

3) Art. 12 uzupełnia się trzecim ustępem o następującem brzmieniu:

„Statki handlowe morskie, przewożące pocztę, wywieszają na przednim maszcie polski znak pocztowy, mianowicie płachtę o barwach państwowych w kształcie trójkąta równoramiennego, na której w pośrodku umieszczona jest trąbka pocztowa, przecięta strzałką błyskawicy, w kolorze żółtym. Stosunek podstawy trójkąta do jego wysokości wynosi $1:1\frac{1}{2}$".

4) W art. 14 skreśla się wyraz „chorągwi".

5) Po art. 14 zamieszcza się art. 14a o następującem brzmieniu:

„W miastach posiadających w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia własne flagi miejskie, używanie tych flag będzie nadal dopuszczalne po uzyskaniu na to zgody państwowej władzy nadzorczej, która decyduje według swego swobodnego uznania"

6) Art. 19 otrzymuje następujące brzmienie:

„Pieczęcią urzędową władz i urzędów oraz zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw samorządu terytorjalnego jest pieczęć owalna z dłuższą osią owalu pionową.

W pieczęciach urzędowych władz i urzędów samorządowych znajduje się orzeł państwowy oraz pod nim napis, odpowiadający nazwie danej władzy względnie urzędu.

W pieczęciach zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw samorządu terytorjalnego znajduje się herb województwa, do którego należą, oraz pod herbem napis, odpowiadający nazwie danego zakładu, instytucji lub przedsiębiorstwa.

Związki samorządu terytorjalnego mogą w pieczęciach swych zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw w miejscu, przewidzianem dla herbu wojewódzkiego, umieścić swój własny herb, nadany względnie zatwierdzony w myśl przepisów art. 4 ust. 3. Miastom, posiadającym herby historycznie uzasadnione, Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może w drodze wyjątku zezwolić na używanie w pieczęciach władz i urzędów miejskich zamiast orła państwowego herbu miejskiego.

Pieczęcie dla związków samorządu gospodarczego i zawodowego oraz innych instytucyj prawno-publicznych zatwierdza właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

7) Art. 20 uchyla się.

8) W art. 21 ust. 1 po słowach: „bandery handlowej morskiej" wstawia się słowa „polskiego znaku pocztowego".

W art. 21 ust. 2 dodaje się nowe zdanie o następującem brzmieniu:

„Właściwi ministrowie władni będą swoje uprawnienia, wynikające z niniejszego artykułu przekazywać w całości lub części podległym sobie władzom".

9) W art. 22 ust. 1 użyty pierwszy raz wyraz: „albo" zastępuje się przecinkiem, po wyrazach: „znaków wojskowych" wstawia się wyrazy: „herbów wojewódzkich i herbów miejskich", a po słowach: „Rzeczypospolitej Polskiej" wstawia się wyrazy: „względnie odnośnej władzy".

W tymże samym artykule, w ustępie 2 po wyrazach: „orła państwowego" wstawia się wyrazy: „herbu wojewódzkiego, herbu miejskiego".

10) Czas przejściowy, określony w art. 26 ust. 4, przedłuża się do dnia 1 kwietnia 1933 r.

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 630. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o ustroju miasta Gdyni.

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Art. 1. Na czele powiatu miejskiego w Gdyni stoi Komisarz Rządu. Komisarza Rządu oraz jego zastępcę mianuje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Skarbu.

Art. 2. Komisarz Rządu w Gdyni łączy w swem ręku zakres działania burmistrza magistratu, przewodniczącego rady miejskiej oraz starosty grodzkiego.

W odniesieniu do wydziału miejskiego mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 38 ustawy z dnia 30 lipca 1883 r. o ogólnej administracji kraju (Zb. u. pr. str. 195).

Art. 3. Komisarz Rządu jest:

a) przedstawicielem Rządu w powiecie miejskim;

b) odpowiedzialnym wykonawcą zleceń Wojewody pomorskiego oraz poszczególnych ministrów, stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia;

c) zwierzchnikiem podporządkowanych mu władz, urzędów i organów tudzież służbowym przełożonym urzędników tychże władz, urzędów i organów.

Art. 4. Poszczególni ministrowie działów administracji zespolonych z administracją ogólną, upoważnieni są do przekazywania — w odniesieniu do spraw, dotyczących powiatu miejskiego w Gdyni, — Wojewodzie pomorskiemu niektórych kompetencyj, zastrzeżonych im w toku instancyj—Komisarzowi Rządu zaś niektórych kompetencyj, zastrzeżonych Wojewodzie pomorskiemu.

Art. 5. Poszczególni ministrowie w razie potrzeby władni są przekazywać w drodze rozporządzeń Komisarzowi Rządu odpowiedni zakres działania w działach administracji, niezespolonych z administracją ogólną.

Art. 6. Komisarz Rządu podlega pod względem osobowym Wojewodzie pomorskiemu, pod względem służbowym zaś — w działach administracji, zespolonych z administracją ogólną — Wojewodzie pomorskiemu, a w innych działach administracji państwowej, bezpośrednio właściwym ministrom o ile rozporządzenia wydane na podstawie art. 5 niniejszego rozporządzenia nie postanowią inaczej.

Art. 7. Rada miejska m. Gdyni składa się z 20 członków, z których 10 pochodzi z wyborów, przeprowadzonych według obowiązujących przepisów wyborczych, 10 zaś mianuje i odwołuje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 8. Kadencja dotychczasowej Rady miejskiej i Magistratu m. Gdyni upływa z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Art. 9. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz innym ministrom.

Art. 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na okres czasu 5-letni; na tenże okres czasu zawiesza się moc obowiązującą w odniesieniu do m. Gdyni wszelkich przepisów prawnych, dotyczących spraw unormowanych niniejszem rozporządzeniem.

Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia przedłużyć moc obowiązującą rozporządzenia niniejszego na dalsze trzy lata.

Po upływie okresu, o którym mowa w ustępie pierwszym względnie drugim niniejszego artykułu, postanowienia zawarte w art. 3, 4, 5 i 6 będą obowiązywały nadal odnośnie do starosty grodzkiego w Gdyni

---

Poz. 631. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o zmianie i uzupełnieniu niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni.

(W wyjątkach).

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje.

Art. 1. Do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. o popieraniu rozbudowy i rozwoju gospodarczego miasta i portu Gdyni (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 452) wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

I. Art. 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„Ze względów wyższej użyteczności mogą być w wypadkach gospodarczej konieczności wywłaszczane na rzecz Skarbu Państwa, miasta lub portu Gdyni nieruchomości, położone w granicach gminy Gdyni oraz jej sfery interesów mieszkaniowych, potrzebne dla celów rozbudowy urządzeń i zakładów oświatowych i użyteczności publicznej, rozbudowy składów i urządzeń portowych, rozbudowy wolnej strefy portowej oraz rozbudowy przemysłu, którego istnienie związane jest z handlem morskim.

Wywłaszczenie nastąpi w trybie, przewidzianym w ustawie z dnia 11 czerwca 1874 r. o wywłaszczeniu nieruchomości (Zb. Ust. pruskich str. 221 i nast.).

W wypadkach nagłej konieczności może wojewoda po porozumieniu z Urzędem Morskim wprowadzić gminę miejską tymczasowo w posiadanie wywłaszczanej na rzecz miasta nieruchomości po ustaleniu planu wywłaszczenia (§ 21 powołanej ustawy z dnia 11 czerwca 1874 r.). Przy wprowadzaniu w posiadanie należy protokólarnie stwierdzić stan nieruchomości. Posiadacz nieruchomości otrzyma za pozbawienie go posiadania odszkodowanie, które ustali wojewoda jednocześnie z decyzją o wprowadzeniu gminy w posiadanie nieruchomości.

Od decyzji wojewody służy posiadaczowi nieruchomości w przeciągu dwu tygodni od dnia doręczenia decyzji odwołanie do Ministra Spraw Wewnętrznych, który decyduje w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu. Od tej decyzji, o ile dotyczy odszkodowania, służy zwykła droga sądowa".

II. Po art. 5 wstawia się art. 5a o brzmieniu następującem:

„Odstępowanie gruntów państwowych gminie miasta Gdyni na zasadzie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) będzie uskuteczniane na podstawie wniosku Ministra Robót Publicznych, powziętego w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa, oraz o ile chodzi o grunta, położone w sferze interesów mieszkaniowych miasta, w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych. Uprzednie zatwierdzanie programu rozbudowy miasta lub części miasta, przewidziane w art. 4 tegoż rozporządzenia, nie jest wymagane.

W stosunku do odstąpionych gruntów nie będą miały zastosowania również postanowienia art. 14 ust. 5 powołanego rozporządzenia o rozbudowie miast".

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 632. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. o bezpieczeństwie statków morskich.

Poz. 633. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 października 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie komunalnego podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi.

Na podstawie ustępu 1 art. 12 oraz art. 77 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 9 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) w brzmieniu, nadanem mu rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 września 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 521), otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustala się następujące normy podatku od towarow przywożonych drogami żelaznemi normalno-torowemi do miast, które przed dniem 1 lipca 1923 r. uzyskały zatwierdzenie statutów o poborze samoistnych podatków od towarów przywożonych lub wywożonych:

I. a) dla gminy m. st. Warszawy podatek nie może przekroczyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 25 km;

b) dla gmin miast: Łodzi, Lwowa i Krakowa podatek nie może przewyższać kolejowej opłaty przewozowej za odległość 15 km;

c) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich podatek nie może przenosić kolejowej opłaty przewozowej za odległość 10 km.

W wypadku, gdy taryfy nie przewidują wyszczególnionej pod a) i b) stawki za odległość 25 i 15 km. podatek nie może przekroczyć dla gmin, wymienionych w tych punktach opłaty przewozowej za 20 względnie 10 km.

Przy przesyłkach jednostkowych zwyczajnych i pośpiesznych, za które opłata przewozowa oblicza się według sztuki, a nie według wagi, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przekroczyć:

1) za konie i bydło rogate rosłe — 2 zł. od sztuki,

2) za inne zwierzęta — 50 gr. od sztuki.

II. Podatek od towarów, przywożonych z odległości nie dalszej niż 50 km, dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 km. W wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość, maksymalny wymiar podatku nie może wynieść więcej, niż trzecią część opłaty przewozowej za odległość 10 km.

Nadto dla wymienionych w punkcie I pod poz. a) i b) gmin miejskich podatek od towarów, przywożonych z odległości od 50 do 200 km. nie może przewyższać opłaty przewozowej za odległość 10 km.

III. Podatek od towarów, przywożonych w drobnych i wagonowych przesyłkach pośpiesznych, tudzież w drobnych przesyłkach zwyczajnych o wadze do 300 kg. nie może przewyższać dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 km. W wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość, maksymalny wymiar podatku nie może wynieść więcej, niż trzecią część opłaty przewozowej za odległość 10 km.

IV. Od towarów, poniżej wymienionych, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać połowy opłaty przewozowej za odległość 5 km. względnie w wypadku, gdy taryfy nie przewidują stawki za taką odległość, trzeciej części opłaty przewozowej za odległość 10 km.:

1) buraki cukrowe oraz wytłoki buraczane, także suszone i melasowane;

2) cegły i dachówki wszelkiego rodzaju oraz masa kamienna;

3) cement mielony wszelkich nazw i klinkier cementowy;

4) drzewo i celuloza:

a) drzewo nieobrobione, przewożone do tartaków i budulec drzewny obrobiony, t. j. drzewo krajowe ciosane, strugane, tarte, łupane z wyjątkiem klepek i den beczkowych, także heblowane, fugowane, szpuntowane, obtoczone, rowkowane, profilowane, wcinane, falcowane, frezowane, dłutowane, świdrowane i t. p. plansony, wańczosy, krawędziaki, kantówka, baie, dyle, blanki, brusy, tymbry, murłaty, deski, tarcice, szalówki i fryzy, obladry, oszwary, okrajki, żerdzie i t. p.,

b) celuloza, masa drzewna, miazga drzewna, suche i mokre,

c) drzewo celulozowe, t. j. okorowane w okrąglakach, szczapach i wałkach do 2,2 m. długości, jak również odpadki tartaczne z drzewa świerkowego i jodłowego w trzaskach o jednakowej długości, złączonych w pęczki,

d) drzewo opałowe w szczapach, karpina, chróst, gałęzie i t. p.,

e) drzewo osikowe do wyrobu zapałek;

5) kamienie, minerały surowe i zgruba obrobione:

a) kamienie budowlane, marmury, alabastry budowlane, serpentyny, labradoryty i porfiry, jednak tylko surowe zgrubsza obtłuczone w kształcie bloków nieociosanych i nieopiłowanych,

b) kamienie rodzime polne wszelkich nazw tudzież skały łamane, łupane, kruszone,

c) minerały surowe niepalone i niezmielone, jak kreda surowa w kawałkach nieoczyszczona, magnezyt naturalny, talk naturalny, spaty, stroncjanit, celestyn, witerzyt, pagmatyn, baryt, kryolit, tinkal, boran, boracit, panderit, razorit, łupek, azbest w kawałkach, grafit łupek i złom grafitu, mika, naturalne sole kuchenne, przemysłowe i bydlęce i t. p.

d) piasek, żwir i gliny, także przesiane, mielone, płukane, szlamowane, wypalone, glina porcelanowa surowa i przysposobiona, kaolina, szlikier, piasek kwarcowy i t. p.

e) rudy, żużle, popioły: żelazne siarkowe, manganowe, cynkowe, ołowiane, chromowe, miedziane, wypałki pirytowe, szlaki, muły, także mielone, młotowiny żelazne, walcowina i t. p.,

f) siarka surowa oraz soda (kalcynowana-kaustyczna i krystaliczna), gdy sprowadzane są do celów fabrycznych,

g) wapień, dolomit, palona i mielone wapno;

6) kwas siarkowy, kwas solny, sól glauberska, także kwas siarkowy dymiący i odpadkowy z fabryk oraz rafineryj;

7) mięso i wnętrzności zwierzęce, świeże, mrożone i solone;

8) mleko i jego przetwory oraz nabiał:

a) śmietana, śmietanka, serwatka, ser, masło, tudzież nabiał,

b) jaja, także konserwowane;

9) nasiona i owoce oleiste, nierafinowane oleje roślinne, pekost:

10) nawozy naturalne i sztuczne, fosforyty i kości surowe:

a) gips, margiel, popioły i wapno nawozowe, gnój, kał, kompost, mierzwa, pozostałości wapienne po fabrykacji kleju, pudreta, śmiecie, wapno defakacyjne, szlamy wapienne, guano, wymiotki z rzeźni, zepsute mięso i ryby, krew suszona na nawóz, wszelkie odpadki z rzeźni przeznaczone na nawóz, kości surowe mielone także odtłuszczone, śrut i mąka kostna, węgiel kostny, rogi mielone, żużle tomasa, superfosfaty mineralne i kostne, amoniakalne i potasowe, wszelkie sole potasowe, wszelkie saletry, azotan amonu, azotniak, wszelkie mieszanki nawozowe, amon wapniakowy, chlorek amonowy na nawóz i t. p.,

b) kości surowe, także mielone;

11) owoce i jagody krajowe;

12) papier oraz bibuła zwyczajne — z wyjątkiem wyrobów z papieru i bibuły;

13) pasza, zielona, świeża, suszona, kiszona, skoncentrowana, jak: plewy, koniczyna, trawa, siano, słoma, sieczka, kaczany, kolby, wytłoczyny, kuchy, mąka rybia, mięsna i t. p. melasa:

14) samochody i podwozia samochodowe seryjne nowe, nieużywane, osobowe i towarowe, prócz cyklonetek, motocykli i samochodów luksusowych;

15) smoła i papa dachowa:

a) smoła węglowa surowa i preparowana: z węgla kamiennego lub brunatnego, destylowana, preparowana, dachowa, do budowy dróg, do wyrobu tektur, dla stalowni z domieszką wody (emulsja),

b) papa dachowa także asfaltowana, smołowana, posypana piaskiem.

16) surowce włókiennicze roślinne i zwierzęce, wszelkie przędze oraz tkaniny:

a) konopie i len także międlone i czesane, pakuły i paździerze oraz odpadki konopne i lniane, juta i odpadki, afrykańskie włókno roślinne włókna kokosowe, abaka, adansonja, agawa, aloes, bombaj, hereken, istelinters, madras, manila, maurylan, konopie nowozelandzkie, palmyra, piassawa, ramie, rhea, suam, sisal, sum, szehen, tampico, trawa chińska, wschodnio-indyjskie konopie, bawełna surowa, sztuczna, odpadki, końce, wyczeski oraz wszelkie pozostałości przeróbki bawełny, wszelkie rodzaje wełny i jej odpadki, szlam wełniany, sierście wszelkiego rodzaju zwierząt także, bielone, barwione, włosień koński, także sortowany, szczecina, także sortowana, odpadki włosia, jedwab naturalny i sztuczny, kokony jedwabników i odpadki.

b) przędze wszelkie.

c) skóry wszelkiego rodzaju, surowe, wyprawiane, garbowane, oraz szpalty skórzane, obrzynki, oddzierki, odpadki, skrawki,

d) szmaty, także karbonizowane, skrawki, stare sieci, liny i powrozy z wszelkiego rodzaju materjału.

e) tkaniny wszelkie — z wyjątkiem tiuli, firanek, haftów, koronek, tkanin szmuklerskich i jedwabnych prawdziwych oraz z wyjątkiem odzieży gotowej, lecz także tkaniny impregnowane i materjały dziane, nasycone, z nitkami gumowemi, linoleum, cerata;

17) szkło tłuczone także mielone, bryły, skorupy, obrzynki szyb, odłamki, tłuczki;

18) warzywa i jarzyny;

19) zboże w ziarnie, pośład i otręby zbożowe, mąka zbożowa, pieczywo:

a) groch, także polerowany i łuskany, gryka, jęczmień, kukurydza, owies, peluszka, proso, pszenica, ryż łuszczony lub niełuszczony, także polerowany, szlifowany, matowy, łamany, żyto i t. p.,

b) kasze i mąki zbożowe: grysy, kasze, jagły, krupy, pęcaki, płatki, śruty oraz otręby zbożowe i ryżowe,

c) pieczywo bez cukru;

20) ziemniaki świeże;

21) zwierzęta domowe i ptactwo, o ile nie podpadają pod przepisy punktu I;

22) żelazo, surówka, stal:

a) produkty wielkich pieców, stalowni, walcowni i młotowni: surówka, żelazna, żeliwo w gęsiach, granulowane, stopy żelazne, ferrosilicium, ferromangan, żelazo gąbczaste, stal i żelazo zlewne w blokach surowych, stal okrągła do wyrobu rur, bloki podwalcowane, kęsy, rygle o wszelkich kształtach, sztrypsy do wyrobu rur, bloki kute, żelazo i stal sztabowe i fasonowe, także walcowane lub ciągnione o wszelkich kształtach, kute w sztabach i prętach, taśmowe, okienne, kwadratowe, okrągłe, prętowe, profilowe, żłobkowe, kątowe, także pokryte cyną, cynkiem lub miedzią, blachy i płyty żelazne i stalowe wszelkiego rodzaju i grubości, także pokryte innemi metalami, dziurowane, faliste, asfaltowane, smołowane lub farbowane, oraz blachy cynkowe;

b) złom żelaza lub stali, odpadki, żeliwne, żelazne, stalowe, okruchy, opiłki, obtoczki, wiórki, masa żelazna i stalowa w proszku, stary przerdzewiały drut, stare wyroby żelazne połamane, rozbite, wybrakowane, części przedmiotów żelaznych niezdatne do naprawy i bezpośredniego użytku, stare belki i podkłady oraz szyny, stare połamane kotły — wszystko przeznaczone lub gromadzone do przetopienia, złom cynku, miedzi, mosiądzu, bronzu, niklu i innych metali nieszlachetnych.

V. Przez kolejową opłatę przewozową, służącą za podstawę do wymiaru podatku, należy rozumieć jedynie ustaloną według taryf kolejowych normalnych lub wyjątkowych opłatę za przewóz wraz z opłatą stacyjną, wliczoną do opłaty przewozowej z wyłączeniem zatem wszelkich innych opłat oraz dopłat, przewidzianych w obowiązujących w Polsce taryfach towarowych kolei żelaznych. W szczególności nie stwarzają podstaw do zwiększonego wymiaru podatku opłaty i dopłaty kolejowe, przewidziane za przewóz w wagonach krytych, za lekkość i przestrzenność towarów, za użycie wagonów specjalnych, za dostarczenie przyborów i środków ochronnych, za wszelkie czynności dodatkowe kolei, za przewozy w obrębie tej samej stacji taryfowej, za nadanie przesyłki pośpiesznej na pociągi pasażerskie za niezgodną z rzeczywistością deklarację towaru oraz inne opłaty i dopłaty poza pierwotną i niepowiększoną stawką przewozową.

W wypadku, gdy przesyłka przyszła z odległości mniejszej niż 100 km należy podatek obliczyć z zastosowaniem początkowej stawki ogólnej kolejowej taryfy wyjątkowej, ustanowionej dla przewozów z tej przestrzeni, jednakże tylko wówczas, gdy taryfa ta była stosowana do obliczenia kolejowej należności przewozowej.

Podatkowi od towarów przywożonych nie podlegają towary, przywożone w przesyłkach ekspresowych, bagażowych i pocztowych tudzież opakowanie i próżne naczynia zwrotne, rzeczy przesiedlenia, przesyłki niewykupione przez odbiorców i zwracane zpowrotem na stację nadawczą za tym samym listem przewozowym, wreszcie towary, przewożone „transito".

Za towary, przewożone „transito", uważać należy:

1) towary przechodzące przez stację kolejową, położoną w obrębie miasta w przesyłkach skierowanych do innych stacyj przeznaczenia, leżących poza obrębem miasta i oznaczonych w listach przewozowych;

2) towary, przychodzące w przesyłkach kolejowych do stacji, leżącej w obrębie miasta, jako do stacji przeładunku lub stacji przeznaczenia, lecz następnie, z wykorzystaniem składu, lub bez wykorzystania go, odsyłane koleją do innych stacyj, leżących poza obrębem miasta, bądź bezpośrednio z tej samej stacji drogą kolejową, bądź pośrednio — drogą kołową do innej stacji, leżącej w obrębie miasta, a stąd drogą kolejową. Przytem od takich towarów uprawnione gminy mogą pobierać podatek, o ile list przewozowy przesyłki tych towarów został na stacji przybycia wykupiony, a towar nie został bezzwłocznie na tej stacji nadany ponownie, lecz został wyładowany i oddany na skład kolejowy lub prywatny albo wywieziony do miasta. Pobraną w ten sposób sumę podatku należy jednak zwrócić w całości lub w części po przedłożeniu w okresie miesięcznym przez odbiorcę pierwotnej przesyłki dowodów, iż towary w tej samej postaci, w całości lub w części nadane zostały ponownie na jednej ze stacyj, położonych w obrębie miasta, do innych stacyj, położonych poza obrębem miasta;

3) towary, przybywające na stację położoną w obrębie miasta, w przesyłkach, skierowanych względnie przeekspedjowanych i przeładowywanych niezwłocznie, z przeznaczeniem na bocznice kolejowe, do punktów odbiorczych, położonych na tych bocznicach poza obrębem miasta. Natomiast za przywożone drogami żelaznemi i podlegające opodatkowaniu na rzecz uprawnionego do poboru podatku miasta uważać należy towary, sprowadzone kolejami żelaznemi do sąsiednich stacyj kolejowych, a stamtąd bocznicami kolejowemi dowożone na teren miasta.

Prawo poboru podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi wąskotorowemi (dojazdowemi), utrzymane zostaje nadal tylko dla tych gmin miejskich, które korzystały z niego w roku budżetowym 1929/30, a nie są położone przy linji kolejowej normalnotorowej. Gminy te nadal mogą pobierać podatek w sumach ryczałtowych, nie przenoszących a) od przesyłki drobnej: do 200 kg.—0,30 zł., od 200 kg. do 1 tonny — 0,50 zł. i od 1 — 3 tonn — 1 zł., b) od przesyłki wagonowej 3 — 5 tonnowej — 2 zł., a powyżej 5 tonn — 3 zł. od każdego wagonu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1930 roku.

Poz. 634. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 listopada 1930 r. o ustaleniu nowego wzoru monety srebrnej wartości 5 złotych.

---

z 30 listopada Nr. 81 Rok 1930

Poz. 635. **Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. o organizacji i funkcjonowaniu instytucyj ubezpieczeń społecznych.**

(w wyjątkach)

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Kasy chorych.

Art. 1. Okrąg kasy chorych działającej na podstawie ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. Nr. 44. poz. 272), obejmuje jeden lub więcej powiatów i winien być ustalony w ten sposób, aby liczba obowiązkowo ubezpieczonych w danej kasie wynosiła najmniej dziesięć tysięcy. W województwach wileńskiem, nowogródzkiem, poleskiem, wołyńskiem, białostockiem, stanisławowskiem i tarnopolskiem Minister Pracy i Opieki Społecznej może z ważnych względów organizacyjnych obniżyć wyznaczone minimum do pięciu tysięcy. Nie mogą być tworzone kasy, obejmujące wyłącznie okrąg miasta.

Jeżeli ilość obowiązkowo ubezpieczonych w okręgu danej kasy zniży się trwale poniżej minimum, określonego w ustępie poprzednim, Minister Pracy i Opieki Społecznej zarządza jej rozwiązanie i przekazanie agend jednej lub kilku istniejącym kasom. Szczegółowe przepisy co do zasad podziału majątku, jako też zobowiązań i uprawnień oraz zabezpieczenia praw pracowników rozwiązanej kasy określi Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 2. Oprócz zadań, przewidzianych w ustawie z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby, kasy chorych obowiązane są wykonywać zastępczo dla zakładów ubezpieczeń społecznych (art. 31) czynności, ustalone w trybie art. 45 niniejszego rozporządzenia, jako czynności polecone.

Art. 3. Organami kasy chorych są:
1) rada zarządzająca,
2) dyrekcja,
3) komisja świadczeniowa,
4) komisja rewizyjna,
5) komisja rozjemcza.

Rada zarządzająca, komisja rewizyjna i komisja rozjemcza wybierane są z pośród ubezpieczonych i pracodawców, posiadających bierne prawo wyborcze (art. 6).

Wybory odbywają się według szczegółowych przepisów, wydanych przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia, które winno zawierać postanowienia, mające na celu udostępnienie ludności rolnej odpowiedniej reprezentacji w organach kasy.

Rozdział II.

Zakłady ubezpieczeń społecznych.

Art. 31. Instytucje ubezpieczeń społecznych, oparte na przepisach ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. o ubezpieczeniu robotników od wypadków (Dz. u. p. austr. Nr. 1 z 1888), Ordynacji Ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. u. p. niem. str. 592), ustawy z dnia 28 lipca 1889 r. o urządzeniu stosunków bractw górniczych, które na zasadzie powszechnej ustawy górniczej są lub będą utworzone (Dz. u. p. austr. Nr. 127) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911), w ostatnio obowiązującem brzmieniu wszystkich tych przepisów, otrzymują organizację według przepisów niniejszego rozdziału.

Wymienione w ustępie pierwszym instytucje nazwane są w rozporządzeniu niniejszem zakładami ubezpieczeń społecznych.

Art. 32. Organami każdego zakładu ubezpieczeń społecznych są:
1) rada zarządzająca,
2) dyrektor,
3) komisja rewizyjna,
4) komisja rentowa.

Art. 33. Rada zarządzająca składa się z dwudziestu dwóch członków, w tem szesnastu z wyboru i sześciu z nominacji.

Dziesięciu członków rady wybierają osobno pracownicy, sześciu pracodawcy, posiadający czynne prawo wyborcze, w głosowaniu tajnem i powszechnem.

Szczegółowe przepisy wyborcze wyda Minister Pracy i Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.

Członków rady z nominacji i ich zastępców mianuje Minister Pracy i Opieki Społecznej z pośród osób, które wykazały się pracą teoretyczną lub praktyczną na polu ubezpieczeń społecznych.

Członków z nominacji rad zarządzajacych zakładów ubezpieczeń społecznych, działających na podstawie Ordynacji Ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej z dn. 19 lipca 1911 r., mianuje Minister Pracy i Opieki Społecznej z pośród kandydatów przedstawionych przez organa wojewódzkich samorządów poznańskiego i pomorskiego.

Dla każdego członka rady wybiera się względnie mianuje zastępcę równocześnie i w tym samym trybie, co członków rady.

Okres urzędowania rady trwa lat cztery.

Rozdział III.

Związki i organizacje instytucyj ubezpieczeń społecznych.

Art. 46. Przewidziane w art. 93 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272) okręgowe związki kas chorych powołane są do koordynowania, usprawniania i uzupełniania działalności kas chorych na swojem terytorjum oraz do organizowania wspólnej akcji tych kas w zakresie ich ustawowych zadań.

Do zadań okręgowego związku kas chorych należy w szczególności:

1) podejmowanie wszelkich kroków, mających na celu zapewnienie członkom kas związkowych możności korzystania z lecznictwa specjalistycznego, niezbędnych urządzeń djagnostycznych, oraz specjalnych urządzeń leczniczych, a to drogą zawierania umów z poszczególnymi lekarzami specjalistami względnie zakładami leczniczemi lub przez tworzenie i utrzymywanie własnych specjalnych zakładów leczniczych i djagnostycznych;

2) udzielanie fachowej pomocy kasom związkowym w organizowaniu lecznictwa, akcji profilaktycznej oraz administracji;

3) ustalanie w ramach ewentualnych wytycznych ogólno-państwowego związku kas chorych, szczegółowych planów zorganizowania przez kasy chorych lecznictwa, zwłaszcza dla ludności rolnej oraz sposobu rejestracji i ściągania składek w zakresie ubezpieczenia tej ludności;

4) lustracja kas związkowych we wszystkich gałęziach ich działalności, z własnej inicjatywy lub na żądanie władzy nadzorczej, w tym ostatnim wypadku z obowiązkiem przedłożenia władzy nadzorczej sprawozdania z dokonanej lustracji;

5) wykonywanie na polecenie ogólno-państwowego związku kas chorych, niektórych czynności, należących do statutowego zakresu działalności tego związku.

Statuty okręgowych związków kas chorych określą szczegółowo w granicach niniejszego artykułu zakres kompetencyj tych związków oraz poszczególnych ich organów i wskażą, jakie uchwały organów związku wymagają dla swej ważności zatwierdzenia władzy nadzorczej. Zmiany statutu zatwierdza władza nadzorcza.

Prawomocne uchwały organów związku w sprawach należących do ich statutowego zakresu działania, powzięte z zastrzeżeniem kompetencji ogólno-państwowego związku kas chorych (art. 52), mają moc wiążącą dla kas chorych, należących do danego okręgowego związku kas chorych.

Art. 47. Organami okręgowego związku kas chorych są:

1) rada zarządzająca,

2) dyrektor,

3) komisja rewizyjna.

Art. 48. Rada zarządzająca składa się z dwudziestu dwóch członków; szesnastu członków, w tem dziesięciu ubezpieczonych i sześciu pracodawców, wybiera z pośród osób, posiadających bierne prawo wyborcze w którejkolwiek z kas związkowych (art. 6), zgromadzenie wyborcze okręgowego związku oddzielnie w każdej grupie, sześciu zaś mianuje Minister Pracy i Opieki Społecznej z pośród osób, odpowiadających warunkom, wymienionym w art. 33 ust. 4. Dla każdego członka rady wybiera się względnie mianuje w ten sam sposób zastępcę.

Art. 52. Przewidziany w art. 93 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby ogólno państwowy związek kas chorych powołany jest do koordynowania i uzupełniania działalności okręgowych związków kas chorych, jak również i wszystkich kas chorych, działających na podstawie powołanej wyżej ustawy, oraz podejmowania wszelkiego rodzaju akcyj, mających na celu udoskonalenie i usprawnienie działalności tych instytucyj w zakresie administracji i lecznictwa.

Do zadań ogólno-państwowego związku kas chorych należy między innemi:

1) organizowanie i prowadzenie bezpośrednio lub za pośrednictwem okręgowych związków kas chorych lub organizacyj, wymienionych w art. 63, zakładów sanitarnych, leczniczych i zapobiegawczych, działających dla kas chorych oraz współdziałanie z odpowiedniemi

instytucjami państwowemi, samorządowemi i społecznemi celem organizowania i prowadzenia zakładów leczniczo-zapobiegawczych;

2) organizowania i prowadzenie bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem organizacyj wymienionych w art. 63 wszelkiego rodzaju działalności, mającej na celu zaopatrzenie wszystkich kas chorych oraz ich okręgowych związków w środki lecznicze, instrumenty i t. p., jak równieżześrodkowanie zakupów dla kas chorych i zaspakajanie ich potrzeb kredytowych;

3) prowadzenie akcji budowlanej dla celów ubezpieczeń społecznych, bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem okręgowych związków kas chorych lub organizacyj, przewidzianych w art. 63 oraz koordynowanie, inspekcja i kontrola akcji budowlanej kas chorych i okręgowych związków kas chorych;

4) ustalanie ramowych przepisów służbowych dla pracowników kas chorych i związków kas chorych;

5) ustalanie zasad i wytycznych dla umów, normujących stosunki pomiędzy kasami chorych i okręgowami związkami kas chorych a lekarzami, aptekarzami, zakładami leczniczemi i t. p., jak również współdziałania instytucyj ubezpieczenia na wypadek choroby z zakładami ubezpieczeń społecznych w zakresie wykonywania wspólnych zadań i koordynowania akcji leczniczej i zapobiegawczej;

6) ustalanie zasad dla jednolitej praktyki przy przyznawaniu świadczeń kas chorych.

Statut ogólno-państwowego związku kas chorych określi bliżej w granicach niniejszego artykułu zadania i kompetencje tego związku tudzież poszczególnych jego organów oraz wskaże, jakie uchwały organów związku wymagają dla swej ważności zatwierdzenia władzy nadzorczej. Zmiany statutu zatwierdza władza nadzorcza. Prawomocne uchwały organów ogólno-państwowego związku w sprawach, należących do statutowego zakresu działania związku, mają moc wiążącą dla wszystkich kas chorych i okręgowych związków kas chorych.

Art. 53. Organami ogólno-państwowego związku są:

1) rada zarządzająca,
2) dyrektor,
3) komisja rewizyjna.

Art. 58. Związek zakładów ubezpieczeń pracowników umysłowych przewidziany w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911), powołany jest do koordynowania i uzupełniania działalności zakładów ubezpieczeń pracowników umysłowych i podejmowania wszelkiego rodzaju akcji, mającej na celu usprawnienie i udoskonalenie działalności tych zakładów.

Art. 59. Organami związku zakładów ubezpieczeń pracowników umysłowych są:

1) rada zarządzająca,
2) dyrektor,
3) komisja rewizyjna.

Rozdział IV.

Nadzór.

Art. 64. Zwierzchni nadzór nad kasami chorych i bezpośredni nad ich związkami w granicach ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby i niniejszego rozporządzenia sprawuje Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Przewidziane w art. 98 powołanej wyżej ustawy okręgowe urzędy ubezpieczeń sprawują bezpośredni nadzór nad kasami chorych w granicach tej ustawy i niniejszego rozporządzenia. Minister Spraw Wewnętrznych mianuje do każdego okręgowego urzędu ubezpieczeń swego delegata i jego zastępcę.

Na czele okręgowego urzędu ubezpieczeń stoi dyrektor; w sprawach lecznictwa i profilaktyki dyrektor decyduje w porozumieniu z delegatem Ministra Spraw Wewnętrznych, względnie jego zastępcą.

W razie różnicy zdań między dyrektorem okręgowego urzędu ubezpieczeń i delegatem Ministra Spraw Wewnętrznych, decyduje Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Delegat Ministra Spraw Wewnętrznych, względnie jego zastępca, ma prawo uczestniczyć w posiedzeniach rady kasy chorych z prawem przemawiania poza kolejnością mówców, jednak bez prawa głosowania; może on, w porozumieniu z dyrektorem okręgowego urzędu ubezpieczeń, delegować na poszczególne posiedzenia rady kasy lekarzy powiatowych.

Delegatowi, względnie jego zastępcy, przysługuje — po uprzedniem porozumieniu się z dyrektorem okręgowego urzędu ubezpieczeń — prawo lustracji wszelkich urządzeń leczniczych i profilaktycznych kas chorych, w tej liczbie aptek, składów aptecznych i t. p. W wypadkach niecierpiących zwłoki delegat może przeprowadzić lustrację bez uprzedniego porozumienia się z dyrektorem okręgowego urzędu ubezpieczeń. Stwierdzone usterki delegat podaje do wiadomości dyrektora okręgowego urzędu ubezpieczeń.

Delegat Ministra Spraw Wewnętrznych może dokonywać lustracji w kasach chorych również za pośrednictwem lekarzy powiatowych, przyczem w porozumieniu z dyrektorem okręgowego urzędu ubezpieczeń może generalnie upoważnić poszczególnych lekarzy do przeprowadzania lustracji lecznictwa w kasach chorych bez uprzedniego porozumienia się z dyrektorem urzędu.

Minister Spraw Wewnętrznych może delegować na posiedzenia rad zarządzających związków kas chorych swego przedstawiciela, któremu przysługują uprawnienia, przewidziane w ust. 5 niniejszego artykułu.

Art. 65. Nadzór nad zakładami ubezpieczeń społecznych i związkiem zakładów ubezpieczeń pracowników umysłowych, wykonywa Minister Pracy i Opieki Społecznej w ramach

niniejszego rozporządzenia i ustaw wymienionych w art. 31 tego rozporządzenia. W stosunku do tych zakładów przysługują Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej wszystkie uprawnienia przewidziane w odnośnych ustawach dla państwowej władzy nadzorczej; przepis niniejszy nie narusza specjalnych uprawnień innych ministrów w zakresie ubezpieczeń społecznych, istniejących w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Art. 66. Minister Pracy i Opieki Społecznej może w drodze rozporządzenia przekazać częściowo uprawnienia swe w stosunku do zakładów okręgowym urzędom ubezpieczeń, jak również zmienić podział kompetencyj pomiędzy okręgowe urzędy a główny urząd ubezpieczeń, lub też zarządzić zniesienie głównego urzędu ubezpieczeń, ustalając jednocześnie podział jego dotychczasowych kompetencyj pomiędzy okręgowe urzędy ubezpieczeń i władze centralne.

Art. 67. Władza nadzorcza w rozumieniu art. 64 i 65 ma prawo:

1) sprawdzania przez swych delegatów w każdym czasie załatwiania spraw i prowadzenia rachunkowości w instytucjach, podlegających nadzorowi, a także sprawdzania wykonywania przez nie czynności w zakresie lecznictwa;

2) brania udziału bezpośrednio lub przez swych delegatów w posiedzeniach organów instytucyj ubezpieczeń z prawem przemawiania poza kolejnością mówców;

3) zwoływania organów instytucyj na posiedzenia nadzwyczajne z własnej inicjatywy;

4) zwiększania w wypadkach, wymienionych w pkt. 5 lit. c, liczby członków rad kas chorych, liczących poniżej sto tysięcy obowiązkowo ubezpieczonych, przez powoływanie nominatów z pośród osób. odpowiadających warunkom, wymienionym w art. 33 ust. 4, w ilości nie przekraczającej liczby członów rady z grupy pracodawców;

5) rozwiązywania organów kolegjalnych instytucyj w razie:

a) stwierdzonego, a mającego istotne znaczenie naruszenia przez dany organ przepisów prawnych, statutów lub regulaminów;

b) stwierdzonej przez władzę nadzorczą lub przez związki publiczno-prawne właściwych instytucyj (rozdział III niniejszego rozporządzenia) gospodarki szkodliwej dla interesów ubezpieczonych i dobra instytucji.

c) niezdolności danego organu do wypełniania istotnych swych zadań;

6) zawieszania w czynnościach dyrektorów lub członków dyrekcji i zarządzania wdrożenia przeciwko nim postępowania dyscyplinarnego w myśl postanowień przepisów służbowych:

7) ustanawiania komisarzy lub w razie specjalnych okoliczności tymczasowych organów kolegjalnych dla porządkowania spraw instytucyj lub prowadzenia czynności rozwiązanego organu lub organów, z obowiązkiem przeprowadzenia nowych wyborów przed upływem roku od dnia rozwiązania organu względnie organów; okres ten na mocy specjalnej decyzji Ministra Pracy i Opieki Społecznej może być przedłużony najwyżej na dalsze dwanaście miesięcy celem opracowania przez komisarza lub organ kolegialny zamknięcia rachunkowego za ostatni rok budżetowy i przedłożenia go władzy nadzorczej.

Zakłady ubezpieczeń społecznych, związki tych zakładów, kasy chorych i związki kas chorych oraz organizacje przewidziane w art. 63 ponoszą wydatki związane z czynnościami delegatów władzy nadzorczej do organów tych instytucyj. Wydatki te oznacza Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Wydatki na uposażenie komisarzy ponosi właściwa instytucja, przyczem uposażenie to nie może przekraczać uposażenia, przewidzianego w przepisach służbowych dla dyrektora danej instytucji.

Art. 68. Minister Pracy i Opieki Społecznej może w drodze rozporządzeń ustalać jednolicie dla terenów działania poszczególnych ustaw ubezpieczeniowych lub ich działów szczegółowy podział kompetencyj pomiędzy radą zarządzającą a dyrektorem oraz tryb współdziałania tych organów w instytucjach ubezpieczeń społecznych. Odnośnie do zakładów ubezpieczeń społecznych rozporządzenia te dzielą pomiędzy poszczególne organa te kompetencje zakładów, które przewidziane są w odnośnych ustawach (art. 31), a nie wymienione w niniejszem rozporządzeniu.

Art. 69. Poza innemi uprawnieniami, przewidzianemi dla władzy nadzorczej w poszczególnych ustawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i w niniejszem rozporządzeniu, do Ministra Pracy i Opieki Społecznej w stosunku do zakładów ubezpieczeń społecznych, związków kas chorych i związku zakładów ubezpieczeń pracowników umysłowych, a do okręgowych urzędów ubezpieczeń w stosunku do kas chorych należy zatwierdzanie uchwał i decyzyj organów wymienionych wyżej instytucyj w następujących sprawach majątkowych:

1) preliminarzy budżetowych,

2) lokaty funduszów,

3) nabywania, zbywania i obciążania nieruchomości,

4) zaciągania pożyczek,

5) dokonywania inwestycyj pozabudżetowych,

6) zatwierdzania sprawozdań finansowych i bilansów.

Art. 70. Preliminarze budżetowe instytucyj ubezpieczeń społecznych winny być przedkładane Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej względnie właściwemu okręgowemu urzędowi ubezpieczeń najpóźniej na sześć tygodni przed nowym okresem budżetowym. Preliminarz zostanie zatwierdzony, o ile nie sprzeciwia się

postanowieniom odnośnej ustawy i statutu danej instytucji, nie zagraża jej zdolnościom finansowym do wykonywania zadań ustawowych oraz odpowiada innym zasadom racjonalnej gospodarki. Do czasu zatwierdzenia preliminarza budżetowego przez władzę nadzorczą może dana instytucja dokonywać wydatków miesięcznych w wysokości jednej dwunastej części normalnego budżetu z roku ubiegłego, przyczem nie może ona dokonywać nowych inwestycyj.

W razie odmowy zatwierdzenia preliminarza przez władzę nadzorczą winna rada zarządzająca danej instytucji przedłożyć nowy preliminarz w ciągu miesiąca od dnia zakomunikowania odmowy. O ile drugi preliminarz nie odpowiada również obowiązującym warunkom przewidzianym w ustępie poprzednim, władza nadzorcza ustala z urzędu preliminarz.

Art. 71. Rada Ministrów wyda w ciągu dwóch lat od ogłoszenia niniejszego rozporządzenia przepisy, przewidziane w ustępie ostatnim art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), mające na celu uregulowanie stosunku wojewodów do spraw ubezpieczeń społecznych.

Do tego czasu zaś mają zastosowanie postanowienia zawarte w art. 10 do 26 tegoż rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r.

Rozdział VI.

Przepisy końcowe.

Art. 80. Z chwilą wejścia w życie poszczególnych postanowień niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą odnośne przepisy ustaw, wymienionych w art. 31 oraz ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272), sprzeczne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

Art. 81. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 82. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całem terytorjum Rzeczypospolitej z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem postanowień objętych rozdziałami I i II oraz art. 47 — 51 i 53 — 57, które wchodzą w życie w terminach, ustalonych przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej (art. 74).

Poz. 636. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 listopada 1930 r. o zmianie okręgu sądu powiatowego w Warszawie.

Poz. 637. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 listopada 1930 r. o zmianie granic okręgu sądu powiatowego w Jadowie w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.

Poz. 638. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 listopada 1930 r. o zmianie granic okręgu sądu powiatowego w Miechowie w okręgu sądu okręgowego w Kielcach.

Poz. 639. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 listopada 1930 r. o zmianie okręgów sądów powiatowych w Kiwercach i Łucku w okręgu sądu okręgowego w Łucku.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 17 listopada Nr. 265 Rok 1930

Poz. 360. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 7 listopada 1930 r. o przeniesieniu siedziby nadleśnictwa Zamoskiego.

z 18 listopada Nr. 266 Rok 1930

Poz. 361. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 362. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 363. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 364. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 19 listopada Nr. 267 Rok 1930

Poz. 365. Zarządzenia Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 13 listopada 1930 r., w sprawie zatwierdzenia projektów planu zabudowania m. Borysławia.

z 20 listopada Nr. 268 Rok 1930

z 21 listopada Nr. 269 Rok 1930

Poz. 366. Przepisy techniczne na przyłączenia urządzeń elektrycznych do sieci rozdzielczych Zakładów Elektrycznych Użyteczności Publicznej.

z 22 listopada Nr. 270 Rok 1930

Poz. 367. Okólnik Ministra Skarbu L. D. IV/1860/3/30 z dnia 6 listopada 1930 r. w sprawie stosowania zniżek konwencyjnych na śliwki suszone.

z 24 listopada Nr. 271 Rok 1930

Poz. 368. Zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 17 listopada 1930 r. o utworzeniu nadleśnictwa Ratniańskiego w okręgu Dyrekcji Lasów Państwowych w Łucku.

z 25 listopada Nr. 272 Rok 1930

Poz. 369. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 24 listopada 1930 r. o podziale mandatów z list państwowych.

z 26 listopada Nr. 273 Rok 1930

Poz. 370. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 listopada 1930 r. o utworzeniu urzędu notarjusza w Będzinie w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu.

Poz. 371. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 17 listopada 1930 r. o utworzeniu nadleśnictwa Pobołowice w okręgu Dyrekcji Lasów Państwowych w Radomiu.

z 27 listopada Nr. 274 Rok 1930

Poz. 372. Obwieszczenie o uchyleniu przymusowego Zarządu Państwowego nad elektrownią w Sandomierzu.

z 28 listopada Nr. 275 Rok 1930

Poz. 373. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 26 listopada 1930 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 374. Obwieszczenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 13 listopada 1930 r. o ustaleniu nazwy związku eksportowego, uprawnionego do wydawania zaświadczeń przewidzianych w § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 19 września 1930 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie soli potasowych.

z 29 listopada Nr. 276 Rok 1930

Poz. 375. Okólnik L. D. IV. 1867/3/30 z dnia 15 listopada 1930 r. w sprawie wykonania polsko-greckiej konwencji handlowej i nawigacyjnej, podpisanej w Warszawie w dniu 10 kwietnia 1930 r.

Poz. 376. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 listopada 1930 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy straży leśnej na terenie województw: lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego na rok służbowy 1930/31.

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

385.

Okólnik Nr. 204

z dnia 18 listopada 1930 r.

(SF. 480/9) w sprawie ustalania i zatwierdzania preliminarzy budżetowych związków komunalnych na r. 1931/2.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem P. Wojewody śląskiego).

W związku z prowadzonemi obecnie pracami nad ustaleniem preliminarzy budżetowych związków komunalnych na r. 1931/2 w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu udzielam związkom komunalnym i podległym mi władzom nadzorczym nad samorządem następujących wskazówek co do zasad ustalania i zatwierdzania zamierzeń budżetowych związków komunalnych:

1. Wobec trwających w dalszym ciągu trudności życia gospodarczego z naciskiem zwracam uwagę na konieczność stosowania wskazówek, zawartych w mym okólniku z dnia 21 lutego r. b. Nr. 23/SF 480/1 (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 3 poz. 47) i piśmie okólnem z dnia 17 kwietnia r. b. Nr. SF 480/3 (Dz. Urz. M. S. W. Nr. 7 poz. 135).

2. Stwierdzając fakt, iż mimo zaleceń oszczędnościowych ze strony władz nadzorczych wydatki osobowe w niektórych związkach komunalnych wykazują zwyżkę, nie wynikającą z zastosowania przepisów ustawowych, zwracam uwagę, iż w obecnych warunkach gospodarczych i położeniu finansowom związków komunalnych etaty osobowe, wzgl. normy płac nie powinny ulegać zwiększeniu oraz przypominam zasadę wyrażoną w okólniku mym z dnia 21 lipca 1926 r. Nr. 70/SF. 5274, iż pobory pracowników komunalnych należy zamieszczać w budżecie zgodnie ze statutem etatów, przyczem należy podawać tylko etaty faktycznie obsadzone, względnie mające być rzeczywiście obsadzone w ciągu roku budżetowego, a natomiast nie należy obejmować budżetem innych wolnych etatów. Jednocześnie, nawiązując do treści mego okólnika z dnia 21 lipca r. b. Nr. 134/SS. 890/1, podkreślam, iż wypłacanie tak zw. 13 pensji jest sprzeczne z obowiązującemi przepisami prawnemi. Poza tem w związku z wypadkami pomieszczania kredytów na dodatkowe wynagrodzenia (niezależnie od kredytu na remuneracje, względnie łącznie z poborami wyjaśniam, iż wszelkie dodatkowe wyna-

grodzenia należy przewidywać jedynie w pozycji „remuneracje", która winna objąć zarówno wynagrodzenia za nadliczbowe godziny pracy jak i wykonanie specjalnej pracy, tudzież zasiłki, zapomogi i nagrody. Kredyt na powyższe cele nie powinien przewyższać sumy preliminowanej na rok bieżący, w każdym zaś razie nie może przekraczać norm, wskazanych w mym okólniku z dnia 21 lipca 1926 roku Nr. 70 (SF. 5274).

3. Szczególną uwagę winny zwrócić związki komunalne na ograniczenie wydatków osobowych w przedsiębiorstwach i zakładach komunalnych. Wydatki te w niektórych większych gminach miejskich są wygórowane z powodu wysokich płac i tantjem. W powyższych wypadkach, mając na względzie zarówno liczne rzesze konsumentów, koszystających z usług przedsiębiorstw, jak również utrzymanie rentowności tych przedsiębiorstw należałoby dążyć doobniżenia wydatków osobowych ew. drogą wypowiedzenia dotychczasowych umów i ustalenia nowych warunkówwynagrodzenia.

4. Kredyty na wydatki rzeczowo-administracyjne w zasadzie nie powinny przekroczyć sum, wykazanych w zamknięciach rachunkowych na r. 1927/8. Nowe zakupy ograniczyć należy do uzupełnienia niezdatnych do użytku przedmiotów. Wydatki na remonty zwyczajne należy szczegółowo wyliczyć i uzasadnić.

5. Świadczenia, do pokrywania których związek komunalny został zobowiązany w myśl zawartych umów i istniejących ustaw, należy preliminować zgodnie z przyjętemi zobowiązaniami względnie wymaganiami ustawowymi. Dotyczy to w szczególności kredytów na oprocentowanie i amortyzacje długów oraz kredytów na ubezpieczenia społeczne. Wydatki nie należące do kategorji obowiązkowych należy preliminować po pokryciu obowiązkowych i w miarę realnych możliwości finansowych. Szczegółowej analizie należy poddać kredyty subwencyjne oraz „różne" i „drobne" wydatki.

6. Wobec zdarzających się wypadków, iż związki komunalne uskuteczniają wydatki o charakterze budżetowym z sum pozabudżetowych podkreślam, iż tego rodzaju postępowanie jako niedopuszczalne należy na przyszłość wykluczyć, wszelkie zaś kwoty, figurujące na sumach pozabudżetowych, a nie należących do takich obrotów, obejmowanie których rachunkami pozabudżetowemi (przechodniemi) w myśl obowiązujących przepisów jest dopuszczalne, winny być z rachunków tych usunięte. W tym celu zarządy odnośnych związków komunalnych w projektach budżetowych na rok 1931/2 winny przewidzieć kredyty na pokrycie wydatków uskutecznionych z sum pozabudżetowych, zadaniem zaś władz nadzorczych zatwierdzających budżet jest dopilnować, aby kredyty te zostały zapreliminowane.

Jednocześnie wyjaśniam, iż na przyszłość wszelkie wydatki i dochody związków komunalnych z wyłączeniem wypadków przewidzianych w § 3 rozporządzenia z dnia 28 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75 poz. 433), winny być bez zwłoki, niezależnie od tego, czy zostały przewidziane w budżecie, czy nie, obejmowane wykonaniem budżetu.

Wyjaśnienie to nie zmienia zasady, wyrażonej w okólniku z dnia 26 sierpnia 1929 roku Nr. 182/SF. 5633/1 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 12, poz. 270), iż wydatki przewidziane w budżecie dodatkowym nie mogą być z reguły dokonywane przed zatwierdzeniem władzy nadzorczej.

7. Z uwagi na trudności w uzyskiwaniu dogodnego kredytu długoterminowego, należy w zasadzie zaniechać preliminowania wydatków na nowe budowle i remonty kapitalne, ograniczając wydatki nadzwyczajne do wykończenia rozpoczętych inwestycyj, a przedewszystkiem takich, których budowa została poważniej zaawansowana, przyczem odnośne kredyty należy preliminować jedynie w granicach uzyskanych źródeł dochodowych.

8. Ze względu na trudną sytuację gospodarczą powiatowe związki komunalne nie powinny obecnie korzystać z przysługującego im na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 335) prawa poboru specjalnych dopłat od niewydzielonych z powiatów gmin miejskich na budowę nowych zakładów i urządzeń dobra publicznego.

9. Z przytoczonych w poprzednim punkcie powodów polecam również, ażeby w wypadkach, gdy obowiązujące ustawy, względnie rozporządzenia Prezydenta Rzplitej nakładają na związki komunalne zadania, których spełnienie zostało uzależnione od uznania właściwej władzy nadzorczej — władza ta wstrzymała się aż do czasu poprawienia się sytuacji gospodarczej w Państwie z żądaniem od związków komunalnych spełnienia tych zadań (w szczególności art. art. 7 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 22.III 1928 r. o zwalczaniu jaglicy (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 333), art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 16.III 1928 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 310), art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 16.III 1928 r. o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 311), art. 13 rozporz. Prezydenta Rzplitej z dnia 22.III 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 382).

10. Jeśli chodzi o preliminowanie dochodów w budżetach, to w szczególnie trudnej sytuacji znalazły się w r. b. gminy wiejskie środkowych i wschodnich województw, straciły one bowiem formalne prawo do poboru podatku wyrównawczego wobec wygaśnięcia w dniu 31 marca 1930 roku mocy obowiązującej dotyczącej ustawy z dnia 1.III 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 208).

Licząc się z tem, iż podatek wyrównawczy stanowi około 50% dochodów budżetowych wymienionych gmin i że przyznany on został tym gminom jeszcze w roku 1924, a prawo jego poboru było już przez ciała ustawodawcze

przedłużane kilkakrotnie, jak również mając na uwadze, że przed wygaśnięciem mocy obowiązującej ustawy z dnia 1 marca 1927 r. o podatku wyrównawczym wniesiony został do Sejmu projekt ustawy o dalszem przedłużeniu prawa poboru tegoż podatku, a wszelkie dane przemawiały za tem, iż projekt ten zostanie przez Sejm uchwalony, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu reskryptem z dnia 3 grudnia 1929 r. Nr. SF. 1829/25 wyraziło zgodę na preliminowanie przez te gminy podatku wyrównawczego na r. 1930/31 w dotychczasowej wysokości.

Projekt ustawy o dalszem przedłużeniu prawa poboru podatku wyrównawczego, uchwalony w trzech czytaniach przez Komisję Skarbową Sejmu i wniesiony dnia 14 marca r. b. na porządek dzienny plenarnego posiedzenia Sejmu, nie doczekał się ostatecznego załatwienia jedynie z powodu wypadków na terenie sejmowym, ze sprawą niniejszą nic wspólnego nie mających. Nie ulega wątpliwości, iż załatwienie tego projektu nastąpi, skoro tylko Sejm podejmie znowu normalne swe czynności, a przewidywać można, iż stanie się to jeszcze w ciągu bieżącego roku budżetowego.

Wobec powyższego oraz mając na względzie fakt, że bez podatku wyrównawczego niemożliwą by była normalna gospodarka gmin wiejskich w województwach centralnych i wschodnich, w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu wyjaśniam, że wymienione gminy mogą przewidywać podatek wyrównawczy w dotychczasowej wysokości również w budżetach na r. 1931/32.

11. Zwracam uwagę na obowiązek ścisłego przestrzegania przy zatwierdzaniu budżetów związków komunalnych przepisów zawartych w mych okólnikach z dnia 25 lutego 1927 r. Nr. 48/SF. 1062/27 i z dnia 21 lutego 1930 r. Nr. 23/SF. 480/1, a w szczególności przypominam, iż władze nadzorcze są uprawnione do wstawiania do budżetów związków komunalnych takich tylko wydatków, które należą do ustawowych obowiązków związków komunalnych, przyczem o ile odnośny przepis nie określa w jaki sposób ustawowy obowiązek ma być wykonany, to wybór sposobu należy zasadniczo pozostawić do uznania związku komunalnego, co nie przeszkadza władzy nadzorczej wskazać określony sposób w formie zalecenia, a tylko w wyjątkowych wypadkach w formie zastrzeżenia. W zarządzeniu o wstawieniu wydatku do budżetu winien być powołany przepis nakładający na związek komunalny odnośny obowiązek oraz wskazany sposób pokrycia.

12. Decyzje władz nadzorczych, wprowadzające zmiany do budżetów związków komunalnych, winny być powzięte po wysłuchaniu przedstawicieli związku komunalnego i po dokładnem zbadaniu stanu rzeczy, przyczem wystrzegać się należy zbędnego wkraczania w szczegóły, oraz należy baczyć, aby nie były naruszone nabyte przez kogokolwiek prawa i nie została obniżona sprawność administracyjna. Każda zmiana zastrzeżona, względnie wprowadzona przez władze nadzorcze do budżetu związku komunalnego winna być dostatecznie uzasadniona.

Powyższe wyjaśnienia i wskazówki zechcą P. P. Wojewodowie podać do wiadomości organom współdziałającym przy wykonywaniu nadzoru nad samorządem i podległym sobie władzom nadzorczym oraz zarządom związków komunalnych i dopilnować ich wykonania względnie stosowania się do nich.

386.

Okólnik Nr. 205.

z dnia 19 listopada 1930 r.

(Insp. Z. 613/30) o formularzach ewidencyjnych dla Wojewódzkich Inspektorów Farmaceutycznych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z instrukcją dla inspekcji wojewódzkiej w dziale zdrowia publicznego (okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 188 z dnia 14.X.1930 r.) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła wzory dla inspektorów farmaceutycznych, przewidziane w dziale II okólnika: „obowiązki inspektora farmaceutycznego" lit. „d" (wzory A, B, C) i lit. „e" (wzór D).

Książki ewidencyjne, założone według tych wzorów i przechowywane w teczkach dla każdego powiatu, winny być stale prowadzone i uzupełniane.

Książki te służą dla rejestracji aptek, drogeryj i innych zakładów farmaceutycznych przemysłowych i handlowych oraz personelu, zatrudnionego w aptekach, i są podstawą dla sprawozdań rocznych, które Wydziały Zdrowia Publicznego przesyłają do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zgodnie z okólnikiem Nr. 155 z dn. 23.XII.1926 r. Nr. Z. O. 8728.

Vide okólnik Nr. 188 z dn. 14.X 1930. Wzór Nr. A

KSIĄŻKA

do prowadzenia ewidencji aptek.

UWAGA: Na końcu książki należy prowadzić alfabetyczny wykaz miejscowości i osób, wpisanych do książki, z oznaczeniem stronic, na których są zapisani.

Miejscowość, ulica, Nr. domu	Powiat	Kategorja

Kto jest właścicielem apteki	Jakie dowody złożył właściciel apteki na prawo posiadania jej

Nr. i rok kontroli	Nazwiska i imiona prac. w aptece	Tytuł zawod.	Nr. i rok kontroli	Nazwiska i imiona prac. w aptece	Tytuł zawod.

Vide okólnik Nr. 188 z dn. 14.X 1930. Wzór Nr. B.

KSIĄŻKA

do prowadzenia ewidencji personelu fachowego, zatrudnionego w aptekach.

UWAGA: Po wpisaniu do książki personelu, zatrudnionego w aptekach w roku bieżącym, w każdym następnym roku numerację należy zaczynać od początku.

O ile ten sam pracownik przejdzie do innej apteki, należy wpisać go w nowej pozycji, wskazując w poprzedniej pozycji rok i numer kolejny nowego zapisu, a w nowej pozycji rok i numer poprzedniego zapisu.

Nr. kol.	Nazwisko i imię	Data urodzenia, narodowość, wyznanie	W jakim charakterze pracuje	W czyjej aptece pracuje	Nr. dziennika o zameldowaniu i data zameldowania

Nr. dz. i data wymeld.	Jakie dokumenty złożył przy zameldowaniu	Czy był karany i za co?	Dokąd wysłano złożone dokum.

Vide okólnik Nr. 188 z dn. 14.X.1930. Wzór Nr. C.

Powiat	Miejscowość	Ulica, Nr. domu

Nazwisko i imię właściciela przedsiębiorstwa. Narodowość. Wyznanie.	Nazwisko i imię zarządz. przedsiębiorstwem i jego kwalifikacje.	Dokumenty, na których zasadzie jest prowadzone przedsiębiorstwo	Ilu prac. zatrudnia przedsiębiorstwo

Vide okólnik Nr. 188 z dn. 14.X.1930. Wzór Nr. D.

Nazwa specyfiku	Skład specyfiku	Nazwa i adres osoby lub firmy, która uzyskała zezwolenie na wyrób specyfiku	Nazwa i adres firmy, w której wyrabia się specyfik

387.

Okólnik Nr. 206.

z dnia 22 listopada 1930 r.

(AA. 2310/1) w sprawie interpretacji art. 42 rozp. o postępowaniu administracyjnem.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy

Jeden z panów Wojewodów podniósł kwestję 1) czy prośby o przywrócenie terminu poza wypadkami odwołań mają być rozstrzygane również *ostatecznie* przez władzę, wobec której czynność miała być dopełniona (art. 42 r. o. p. adm.), a także 2) czy postanowienie to dotyczy również takich rozstrzygnięć, które mają charakter decyzyj głównych, ponieważ kończą sprawę w danej instancji (art. 72 ust. 2 rozp. o post. adm.). Przytem Pan Wojewoda wyraził opinję, iż dla uniknięcia sprzeczności z art. 82 należy uznać, że od decyzyj takich jako głównych przysługuje stronom odwołanie do wyższej instancji na zasadach ogólnych, a to tem bardziej, że wyraz „ostatecznie" w art. 42 został użyty w 1-em zdaniu tego artykułu (traktującem kwestję przywrócenia terminu dla odwołań), skutkiem czego mógłby nie odnosić się do tych wypadków przywrócenia terminu, o których mowa w zdaniu 2-em.

Rozważając powyższe wątpliwości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Analiza art. 42 rozp. o post. adm. wskazuje, iż ustawodawca kwestję dupuszczalności toku instancyj w przedmiocie przywrócenia terminu potraktował jednolicie, nie czyniąc w tym względzie różnicy między wypadkami, w których chodzi o przywrócenie terminów do odwołania, a wypadkami w których chodzi o przywrócenie innych terminów, a przytem iż potraktował ją niezależnie od tego, czy zapadająca w sprawie przywrócenia terminu decyzja powoduje zakończenie całego postępowania, czy też tylko rozstrzyga fragment jego. O takiem stanowisku ustawodawcy świadczy ścisły związek zachodzący między zdaniem 1-em i 2-em art. 42, a wyrażający się tem, iż w zdaniu 2-em zamiast orzeczenia zamieszczono myślnik (—) zmuszający w zdaniu tem posługiwać się orzeczeniem ze zdania 1-ego. Dlatego byłoby nieuzasadnionem gdyby w miejsce myślnika podstawić tylko wyraz „rozstrzyga" opuszczając wyraz ostatecznie", jakkolwiek cała budowa zdań (użycie w zdaniu 1-em tych wyrazów łącznie przed wyrazem „władza" figurującym także w zdaniu 2-em) przemawia za koniecznością podstawienia obu wyrazów łącznie również w zdaniu 2-em.

Co do rzekomej sprzeczności art. 42 z art. 82 post. admin. Ministerstwo wyjaśnia, iż o sprzeczności tej nie może być mowy, gdyż art. 82 ustala pewną normę ogólną postępowania (lex generalis), która w myśl przyjętych zasad interpretacyjnych musi ustąpić przed normą szczególną (lex specialis), jaką jest przepis art. 42 post. admin.

Oczywiście okoliczność, że wspomniane sprawy rozstrzygane są ostatecznie zasadniczo już w pierwszej instancji, nie przesądza w niczem możności uchylania decyzyj niższych władz przez wyższe władze (wojewodów) w trybie art. art. 99 i 101 r. o p. adm.

388.

Okólnik Nr. 207

z dnia 20 listopada 1930 r.

(Wojsk. 1808/1) w sprawie anulowania postanowienia odnośnie obowiązku sporządzania i przesyłania wykazów zniszczonych dowodów tożsamości koni.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Stosownie do okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 111 z dnia 2 lipca 1928 r. (Nr. Wojsk. 953/1-28) wojewódzkie władze administracji ogólnej obowiązane są przesyłać raz do roku Ministerstwu wykaz zniszczonych dowodów tożsamości koni, przechowywując w swoich aktach oryginalne protokóły.

Wykazy wzmiankowane miały służyć dla celów kontroli dowodów unieważnionych i stwierdzenia, czy odnośny dowód nie został wycofany z użycia, jak również rozrachowania się z ogólnego stanu dowodów przydzielonych na dane województwo, względnie powiat.

Ze względu na to, że kontrola wzmiankowana w zasadzie będzie się opierała na protokółach zniszczonych dowodów tożsamości i na ewidencji dowodów prowadzonej w urzędach wojewódzkich — przesyłanie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wykazu numerów zniszczonych dowodów tożsamości koni staje się zbyteczne — i niniejszem znosi się postanowienie, dotyczące obowiązku sporządzania i przesyłania Min. Spraw Wewnętrznych wykazu numerów zniszczonych dowodów tożsamości koni.

389.

Okólnik Nr. 208

z dnia 27 listopada 1930 r.

(SF. 1484/14) w sprawie udzielania związkom komunalnym zapomóg z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego.

Do
P. P. Wojewodów (z wyjątkiem P. Wojewody śląskiego).

W N-rze 65 Dziennika Ustaw, pod poz. 517 ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Spraw

Wewnętrznych z dnia 25.VIII 1930 r. w sprawie udzielania związkom komunalnym zapomóg z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego. Rozporządzenie to umożliwia udzielanie zapomóg tym związkom komunalnym, których dochody — bez ich własnej winy — nie wystarczają na wypełnienie najpilniejszych zadań ustawowych.

Fundusz zapomogowy, o którym mowa w powyższem rozporządzeniu będzie wprawdzie cennem źródłem, z którego niejednokrotnie będzie można pośpieszyć ze skuteczną pomocą poszczególnym związkom komunalnym; niemniej jednakże jest jasnem, że fundusz ten, który od czasu utworzenia komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego do dnia 30 września r. b., a więc w ciągu przeszło 3 lat, urósł zaledwie do sumy 917.202 zł., jest zbyt szczupły, aby zaspokoić przewidywane zapotrzebowanie związków komunalnych. Jest więc raczej pewnem, że będą mogły być uwzględniane zasadniczo jedynie wyjątkowe wypadki oraz że sumy poszczególnych zapomóg nie będą znaczne.

W tych warunkach koniecznem jest, aby związki komunalne zwracały się o zapomogi z powyższego funduszu tylko w istotnie uzasadnionych wypadkach; leży to zarówno w interesie administracji funduszu, oszczędzi bowiem zbędnej pracy komisji, powołanej do rozdziału zapomóg, jak również w interesie samych związków komunalnych, gdyż zapobiegnie tym zawodom, jakieby musiały stać się udziałem związków komunalnych, gdyby w dużej ilości wpływały ich podania o zapomogi, nie mające za sobą pełnego uzasadnienia.

Jakie zaś momenty decydować będą o tem, czy dane podanie o zapomogę zasługuje na uwzględnienie, wskazuje wymienione we wstępie rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych. Zapomogi mianowicie udzielane będą tym związkom komunalnym, których dochody — *bez ich własnej winy* — nie wystarczają im na wypełnienie *najpilniejszych zadań ustawowych*.

Określenie „bez winy" dotyczy przedewszystkiem takich wypadków, które są wogóle niezależne od woli organów związku komunalnego, a więc np. wypadków, kiedy krytyczna sytuacja finansowa związku komunalnego spowodowana została lokalnemi klęskami elementarnemi, wskutek których związek komunalny musiał zastosować w szerokiej mierze odroczenia lub nawet umorzenia preliminowanych wpływów podatkowych, a wobec tego pozostałe dochody nie wystarczają mu na wypełnienie najpilniejszych zadań ustawowych.

W każdym zaś razie określenie „bez winy" wyklucza takie wypadki, gdzie stwierdzić można nieoszczędną gospodarkę związku komunalnego, niewykorzystanie przez związek komunalny przysługujących mu źródeł dochodowych, podejmowanie zadań dobrowolnych przed wykonaniem zadań ustawowych względnie nawet dawanie pierwszeństwa przed naglącemi zadaniami ustawowemi takim zadaniom, które wprawdzie wynikają z odnośnych przepisów ustawowych, jednakże — bez naruszenia tych przepisów i bez widocznej szkody dla interesów związku komunalnego względnie ludności — mogły być odłożone na okres późniejszy.

Za „najpilniejsze zadania ustawowe" nie mogą być w żadnym razie uważane zadania, podejmowane przez związki komunalne w dziedzinie prowadzenia przedsiębiorstw komunalnych, a przy udzielaniu zapomóg zasadniczo nie będą również brane pod uwagę wypadki, w których deficyt związku komunalnego wynikł z prowadzenia inwestycyj.

Za podstawę przyznawania zapomóg nie może być brany także brak gminnego podatku wyrównawczego lub też brak składki na pokrycie kosztów leczenia ubogich, a to z tego powodu, że brak ten jest zjawiskiem przejściowem i powszechnem dla gmin wiejskich b. zaboru rosyjskiego i dla jego usunięcia potrzebnaby była suma co najmniej kilkunastu miljonów złotych, gdy cały fundusz zapomogowy wynosi w chwili obecnej — jak to wyżej zaznaczono — około jednego miljona złotych.

Co do trybu składania podań i udzielania zapomóg obowiązywać będą naogół te same zasady, które obowiązują przy udzielaniu pożyczek z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego, z pewnemi jednakże odchyleniami względnie uzupełnieniami. W szczególności:

Za wystarczające uznawane będzie podanie, złożone na podstawie uchwały organu wykonawczego związku komunalnego, a dla podjęcia zapomogi winien być przedstawiony odpis uchwały organu uchwalającego o przyjęciu do wiadomości otrzymania zapomogi oraz pokwitowanie osób, uprawnionych do podjęcia zapomogi w imieniu związku komunalnego. Tylko zapomoga przyznana może być zamieszczona w budżecie.

Do podania o zapomogę powinny być dołączone: a) zamknięcie rachunkowe za ubiegły rok budżetowy, b) zatwierdzony preliminarz budżetowy na rok bieżący, c) wykaz majątku związku komunalnego i d) wykaz zadłużenia tegoż związku.

Podanie o zapomogę powinno być kierowane do Komisji Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego przy Polskim Banku Komunalnym w Warszawie za pośrednictwem władzy nadzorczej.

Władza nadzorcza powinna dołączyć do podania swoją o niem opinję, należycie umotywowaną, przedewszystkiem zaś stwierdzającą szczegółowo okoliczności, związane z rozwiniętemi wyżej pojęciami „bez winy" i „najpilniejsze zadania ustawowe". Przed udzieleniem opinji powinna władza nadzorcza przeprowadzić lustrację gospodarki związku komunalnego; przeprowadzenia lustracji może władza nadzorcza za-

niechać tylko w wypadku posiadania wyników rewizji gospodarki danego związku komunalnego, dokonanej w należyty sposób przez komisję rewizyjną tegoż związku przy współudziale odpowiednich rzeczoznawców.

Z uwagi na szczupłość funduszu zapomogowego i dla uniknięcia ewentualności, że po rozdziale zapomóg zabraknąć może środków na uwzględnienie przedstawionego później podania bardziej słusznego i uzasadnionego, aniżeli te, które przy poprzednim rozdziale zapomóg uwzględniono, rozdział zapomóg odbywać się będzie zasadniczo tylko raz w ciągu roku budżetowego, mianowicie w okresie, kiedy związki komunalne powinny mieć sporządzone zamknięcia rachunkowe za ubiegły okres budżetowy i kiedy przy rozpatrywaniu podań o zapomogę można się będzie oprzeć na tych zamknięciach. W związku z tem główne posiedzenie komisji dla rozdziału zapomóg wyznaczane będzie w miesiącu październiku każdego roku. Na posiedzeniu tem rozpatrywane będą podania o zapomogi, które wpłyną najpóźniej do dnia 1 września danego roku. Dla uwzględnienia jednakże nieprzewidzianych wypadków nagłych i wyjątkowo uzasadnionych zwoływane będzie nadto drugie posiedzenie komisji w terminie mniej więcej półrocznym po dniu posiedzenia głównego.

W roku budżetowym 1930/31 główne posiedzenie komisji odbędzie się wyjątkowo w końcu tegoż roku budżetowego t. j. w miesiącu marcu 1931 r. Na posiedzeniu tem rozpatrzone zostaną podania, które wpłyną najpóźniej do dnia 15 lutego 1931 r.

Na głównych posiedzeniach komisji nie będą wogóle brane pod uwagę podania, które wpłyną po terminach wyżej określonych (1 września, a w r. 1931 wyjątkowo 15 lutego), jak również podania, do których nie zostaną dołączone wymienione wyżej załączniki względnie — które nie zostaną poparte odpowiednią opinją władzy nadzorczej.

Powyższe zechcą P. P. Wojewodowie podać do wiadomości podległym Sobie organom władzy nadzorczej oraz zarządom związków komunalnych na obszarze podległych Panom województw — ewent. w drodze opublikowania w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym.

VII.

Pisma

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

390.

Pismo Nr. Z. O. 4111/30.

z dnia 18 listopada 1930 r.

w sprawie warunków przyjęcia do Domu Zdrowia dla dzieci funkcjonarjuszów państwowych w Ustroniu.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ze względu na niedostateczną liczbę zgłoszeń do uzdrowiska dla dzieci funkcjonarjuszów państwowych w Ustroniu (Woj. poznańskie), wywołanych szeregiem nieporozumień co do zapłaty za pobyt i wyekwipowanie dzieci, przypominam Panom Wojewodom (Panu Komisarzowi Rządu) co następuje:

Dnia 1 kwietnia r. b. ustanowiona została taksa w wysokości 7 zł. dziennie za pobyt dziecka w Domu Zdrowia w Ustroniu, z czego 75%, t. j. 5 zł. 25 gr. pokrywane jest z funduszów na pomoc lekarską dla funkcjonarjuszów państwowych, zaś 25%, t. j. 1 zł. 75 gr. powinno być pokrywane przez rodziców dziecka.

Ze względu na to, że taksa, wnoszona przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w kwocie 5 zł. 25 gr., jest wystarczająca na pokrycie kosztów utrzymania dzieci w zakładzie, postanowiłem w celu udostępnienia funkcjonarjuszom państwowym korzystania z Domu Zdrowia w Ustroniu uwolnić funkcjonarjuszy od wnoszenia dodatkowej opłaty po 1 zł. 75 gr.

Przypominam również, że dziecko nie potrzebuje przywozić ze sobą nic poza zwykłem ubraniem, ponieważ całą wyprawkę otrzymuje na miejscu.

Interesuję się osobiście zapełnieniem uzdrowiska „Ustronie" przez dzieci funkcjonarjuszów państwowych, potrzebujących wzmocnienia i wypoczynku, i proszę Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu) również o osobiste zainteresowanie się tą sprawą.

391.

Pismo Nr OP. 4415

z dnia 19 listopada 1930 r.

w sprawie posługiwania się deklaracjami według ustalonego wzoru.

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Departamentowi Służby Zdrowia, Komendzie Głównej Policji Państwowej, Korpusowi Ochrony Pogranicza, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Urzędowi do Spraw Mniejszości w Katowicach.

Do wiadomości.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 1457/2/30.
Warszawa,
dnia 3 listopada 1930 r.

Do
wszystkich władz centralnych.

Według doniesień niektórych izb skarbowych, władze i urzędy nie zawsze posługują się przy dokonywaniu wpłat (przelewów, potrąceń) w kasach skarbowych deklaracjami według wzoru Nr. 39 do § 41 p. 4 ust. 3 instr. dla kas skarb., ustalonemi przez Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, natomiast często sporządzają deklaracje płatnicze według własnego układu, mało przejrzystego niezawierającego niezbędnych danych dla prawidłowego zarachowania przychodu.

Ministerstwo Skarbu podaje w załączeniu wzór omawianej deklaracji płatniczej z prośbą o polecenie podległym władzom i urzędom stosowania tego wzoru na przyszłość przy dokonywaniu wpłat (przelewów, potrąceń) w kasach skarbowych.

Dyrektor Departamentu
(—) Czauderna

Załącznik do L. D. VII. 1457/2/30.

Wzór Nr. 39
do § 41 I. K.

„Do Centralnej Kasy Państwowej

Kasy Skarbowej w...

Deklaracja płatnicza na.........................Zł........gr.
słownie złotych ....
.... zamieszkał
(imię i nazwisko)
w.................. wpłaca powyższą kwotę na rachunek
............................z polecenia ....tytułem
....

..........................dn..........................19.......r.

(Podpis)...................................

Adnotacja kasy:

Sumy (rodzaj) ....
Urząd dysponujący...
Nazwa rachunku
Pozycja dziennika przychodu ....

Data...................................

Księgowy"

392.

Pismo Nr. OL. 3800/1

z dnia 19 listopada 1930 r.

o aprobacie opinij przez P. P. Dyrektorów Departamentów.

Do
Panów Dyrektorów Departamentów I—V

Ponieważ P. P. Dyrektorowie winni być poinformowani o treści opinij, jakie w drodze obiegowej zostają udzielane Wydziałowi OL przez poszczególne Wydziały w toku uzgadniania projektów ustaw i rozporządzeń, przeto zwracam uwagę, iż w myśl § 39 regulaminu P. P. Dyrektorzy Departamentów ustalają w drodze własnych zarządzeń wewnętrznych, jakie opinje mają prawo wydawać samodzielnie Naczelnicy Wydziałów, a jakie mają przedkładać P. P. Dyrektorom do aprobaty. O ile w poszczególnych Departamentach takie zarządzenia nie zostały wydane, proszę Panów Dyrektorów o ich wydanie.

Zarządzenia te powinny dotyczyć opinij wogóle, a zatem nietylko opinjowania t. zw. spraw legislacyjnych, lecz i innych opinij wydawanych przez poszczególne Departamenty (Wydziały) czy to na żądanie wydziału OL czy innych Wydziałów (Departamentów).

Jednocześnie komunikuję, iż Wydział OL przygotowuje karty obiegowe nowego typu z uwzględnieniem rubryk na ewent. adnotacje Panów Dyrektorów. Ponieważ jednak wobec krótkości terminów legislacyjnych nie przewiduję, ażeby P. P. Dyrektorowie mieli możność bezpośredniego aprobowania tekstu opinij — z wyjątkiem najważniejszych — przeto byłoby wskazane, ażeby opinje wysyłane za podpisem Naczelników Wydziałów (ewent. innych upoważnionych urzędników) były P. P. Dyrektorom przed wysłaniem lub po wysłaniu referowane ustnie.

393.

Pismo Nr. SF. 2840/2

z dnia 21 listopada 1930 r.

o zamykaniu kont czekowych w P. K. O. przez związki komunalne.

Do
Panów Wojewodów (oprócz śląskiego).

Należności przypadające związkom komunalnym z tytułu dodatków do państwowych podatków od spożycia, zużycia wzgl. produkcji Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przekazuje w zasadzie w drodze przelewu kwot z konta

Centralnej Kasy Państwowej w P. K. O. na konta poszczególnych związków komunalnych w P. K. O.

Tryb taki ustanowiony został w § 7 rozp. II Ministra Spraw Wewnętrznych z 18.III.1924 (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) zmienionym częściowo przez § 1 rozp. Min. Spr. Wewn. z dn. 27.II.1925 (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 194).

W ostatnich czasach Pocztowa Kasa Oszczędności zwróciła Centralnej Kasie Państwowej kilka przelewów wystawionych przez Min. Spr. Wewn. do wypłaty kwot związkom komunalnym ze wzmianką, iż konta tych związków komunalnych zostały zamknięte. Zawiadomienia takie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymuje nieraz z opóźnieniem, co powoduje zwłokę w otrzymywaniu należnych kwot przez związki komunalne i w następstwie reklamacje z ich strony.

W związku z tem Min. Spr. Wewn. uznaje za wskazane, aby związki komunalne nie zamykały kont w P. K. O. bez uprzedniego zawiadomienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a w wypadkach, gdy zamknięcie konta następuje z urzędu przez P. K. O., by odnośny związek komunalny telegraficznie i bezpośrednio zawiadamiał o tem Min. Spr. Wewn. (Wydział Finansów Komunalnych).

Powyższe Pan Wojewoda zechce podać do wiadomości powiatowym związkom komunalnym, gminom miejskim i gminom wiejskim posiadającym uprawnienia finansowe gmin miejskich, ewentualnie w drodze opublikowania w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym.

394.

Pismo N. OL. 181/3

z dnia 24 listopada 1930 r.

w sprawie biegu spraw legislacyjnych.

Do

Panów Dyrektorów Departamentów I—V

Przy uzgadnianiu projektów prawodawczych *innych* Ministerstw (§§ 133—139 Regulaminu M. S. Wewn.):

a) niektóre Departamenty korespondują bezpośrednio z zainteresowanemi Ministerstwami, formułując stanowisko Min. Spraw Wewnętrznych, a niekiedy odstępując od stanowiska zajętego już poprzednio w drodze pisemnej przez Ministra Spraw Wewnętrznych;

b) urzędnicy, delegowani na konferencje uzgadniające, odstępują niekiedy na własną rękę od dezyderatów, zgłoszonych poprzednio przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Wobec tego:

a) w związku z § 135 ust. 4 Regulaminu zwracam uwagę wszystkich Wydziałów (Departamentów) że obowiązek i prawo przygotowywania ostatecznych opinij Min. Spraw Wewnętrznych w trakcie uzgadniania projektów nadsyłanych przez inne Ministerstwa jakoteż wysyłanie do innych Ministerstw opinij w imieniu Min. Spraw Wewnętrznych o projektach prawodawczych ma jedynie Wydział organizacyjno-prawny, który odnośne opinje formułuje na podstawie wniosków zainteresowanych Wydziałów Min. Spraw Wewnętrznych.

b) W związku z § 137 ust. 2 pkt. b) Regulaminu zwracam uwagę, że urzędnicy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych delegowani na międzyministerjalne konferencje uzgadniające, nie są uprawnieni odstępować od stanowiska zajętego przez Min. Spraw Wewnętrznych poprzednio na piśmie, o ile nie otrzymali w tym względzie odpowiedniego upoważnienia. Upoważnienie takie mogą oni uzyskać bądź przed pójściem na konferencję (§ 137 ust. 1) bądź w czasie konferencji (§ 137 ust. 2 pkt. d). W tym celu delegowany urzędnik zwróci się bądź bezpośrednio bądź za pośrednictwem swego Naczelnika Wydziału do przełożonego Dyrektora Departamentu, który stosownie do tego, czy pismo Min. Spraw Wewnętrznych (Wydziału OL) było podpisane przez Ministra, Podsekretarza Stanu lub Dyrektora Departamentu I-go uzyska zgodę na zmianę pierwotnego stanowiska zajętego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

c) W związku z § 137 ust. 2 pkt. c) Regulaminu polecam urzędnikom delegowanym na konferencje, dopilnowywać, ażeby w sprawach dla Min. Spraw Wewnętrznych ważniejszych oświadczenie delegata było natychmiast już w czasie konferencji sformułowane i zapisane ściśle do protokółu.

395.

Pismo Nr. OJ. 633/2/30

z dn. 24 listopada 1930 r.

w sprawie dwutygodnika „Oszczędność“.

Do

P. P. Wojewodów.

W Warszawie ukazuje się nakładem Samorządowego Instytutu Wydawniczego dwutygodnik „Oszczędność“, organ Związku miejskich i powiatowych kas oszczędności.

Dwutygodnik ten podaje wszechstronnie opracowany materjał organizacyjny i informacyjny, dotyczący akcji oszczędnościowej w Polsce.

Według posiadanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych informacyj cały szereg powiatowych związków komunalnych i miast wydzielonych — na terenie krórych działają komunalne kasy oszczędności — nie prenumeruje tego czasopisma, mimo iż zamieszczane

w niem wiadomości są niezbędne przy sprawnem urzędowaniu związków komunalnych jako związków poręczających komunalnych kas oszczędności.

Zechce Pan Wojewoda zalecić powiatowym związkom komunalnym i miastom wydzielonym na terenie województwa stałe prenumerowania omawianego dwutygodnika.

396.

Pismo Nr. Z. H 4122/30

z dnia 24 listopada 1930 r.

o ratownictwie w wypadkach samochodowych.

Do

P. P. Wojewodów.

W związku z akcją Ministerstwa Robót Publicznych, zmierzającą do uregulowania ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych, i z akcją przewidywania środków względnie stacyj ratowniczych przez wzgląd na zachodzące wypadki samochodowe, uprasza się Pana Wojewodę o wywieranie wpływu na władze samorządu terytorjalnego na swoim obszarze służbowym, ażeby w miejscowościach, niemających należycie działającego pogotowia ratunkowego, swoje instytucje i urzędy w miarę posiadanych środków zaopatrzyły w najkonieczniejszy sprzęt ratowniczy, mianowicie w apteczkę (skrzynkę), ratowniczą według typu, zaleconego okólnikami Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 111 z dnia 1 lipca 1930 r. L. Z. H. 2478/30 i Nr. 186 z dnia 15 października 1930 roku L. Z. H. 3712/30, oraz ażeby zwracały się do Polskiego Czerwonego Krzyża celem wyszkolenia odpowiedniej liczby osób w stosowaniu zabiegów ratowniczych.

IX.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 31 października 1930 r.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa

Mianowani:

pracowniczka kontraktowa w XI grupie uposażenia Torżewska Marja — do odwołania kancelistą w XI st. sł. dnia 9.X. 30 r.

pracownik kontraktowy w VIII grupie uposażenia Cwilichowski Jan — do odwołania asesorem VIII st. sł. dnia 31.X. 30 r.

Przeniesiony:

referendarz VII st. sł. Nożyński Stanisław — do urzędu wojewódzkiego śląskiego w Katowicach dnia 3.X. 30 r.

Zwolnieni ze służby:

inspektor ministerjalny V st. sł. Pilecki Jerzy — na własną prośbę dnia 2.X.30 r.

prow. radca ministerjalny VI st. sł. Rozwadowski Jan — wobec przejścia do służby w Ministerstwie Spraw Zagranicznych dnia 29.X. 30.

Przeniesiona w stan spoczynku:

rejestrator X st. sł. w stanie nieczynnym Janowska Jadwiga — 20.X. 30 r.

B.) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Mianowani:

Docent Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie Dr. Mączewski Stanisław do odwołania Dyrektorem Państwowej Szkoły Położnych we Lwowie w VII st. sł. dnia 25.X. 30 r.

prow. asystent VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Badania Żywności w Krakowie, Dr. Rychlik Mieczysław — asystentem VIII st. sł. w tymże Zakładzie dnia 31.X. 30 r.

prow. prymarjusz VII st. sł. w Państwowym Szpitalu Św. Łazarza w Krakowie Dr. Pisarski Tadeusz — prymarjuszem VII st. sł. w tymże szpitalu dnia 8.X. 30 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

dyrektor Państwowej Szkoły Położnych we Lwowie i prymarjusz VI st. sł. w Państwowym Powszechnym Szpitalu we Lwowie Sr. Sołowij Adam — na własną prośbę z dniem 13.X. 30 r.

urzędnik IX st. sł. w Państwowym Szpitalu dla chorych psychicznie w Tworkach Jaworski Jan — 7.X. 30 r.

C) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim białostockim:

pprokurator Sądu Okręgowego w Siedlcach Kowalski Wacław — do odwołania radca wojewódzkim VI st. sł. dnia 13.X. 30 r.

pprokurator Sądu Okręgowego we Włocławku Sakowicz Ludomir — do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 21.X. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim lubelskim:

Dr. Lesiewicz Stanisław Bohdan — do odwołania inspektorem lekarskim w VII st. sł. dnia 8.X. 30 r.

W Urzędzie Wojewódzkim pomorskim:

pracownik kontraktowy w Urzędzie wojewódzkim poznańskim Prokopowicz Bolesław — do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 9.X. 30 r.

W Urzędzie wojewódzkim śląskim:

asesor VII st. sł. Stopczyński Tadeusz — referendarzem VII st. sł. dnia 30.X. 30 r.

Przeniesieni:

naczelnik rachuby VII st. sł. Nekanda-Trepczanka Janina — z Urzędu wojewódzkiego nowogródzkiego do urzędu wojewódzkiego wileńskiego — dnia 3.X. 30 r.

prow. naczelnik wydziału VI st. sł. Sochacki Włodzimierz — z Urzędu wojewódzkiego nowogródzkiego do Urzędu wojewódzkiego poleskiego — dnia 18.X. 30 r.

naczelnik wydziału V st. sł. Tejszerski Romuald — z Urzędu wojewódzkiego poleskiego do Urzędu wojewódzkiego lwowskiego — dnia 18.X. 30 r.

referendarz VII st. sł. Chrempiński Jerzy — z województwa pomorskiego w obręb okręgu administracyjnego m. st. Warszawy — dnia 31.X. 1930 r.

naczelnik wydziału V st. sł. Dr. Majewski Wacław — z Urzędu wojewódzkiego stanisławowskiego do Urzędu wojewódzkiego lwowskiego — dnia 27.X. 30 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

urzędnik adm. I kategorji VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim krakowskim Dr. Hubicki Agenor — dnia 13.X. 30 r.

naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim śląskim Dr. Przybyłowicz Adam — dnia — 17.X. 30 r.

naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lwowskim Dr. Głuszkiewicz Włodzimierz — z dniem 31.X. 30 r.

inspektor lekarski VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lwowskim Dr. Parecki Adolf — z dniem 31.X. 30 r.

Przeniesiony w stan nieczynny:

inspektor wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim kieleckim Wieczorek Jan uchwałą Rady Ministrów z dnia 17.X. 30 r.

D) We władzach powiatowych:

Mianowani:

prow. starosta powiatowy w Mołodecznie de Tramecourt Jerzy Albin — starostą powiatowym mołodeckim w VI st. sł. dnia 13.X. 30 r.

prow. starosta powiatowy VI st. sł. w Gorlicach Dr. Czuszkiewicz Józef — starostą powiatowym gorlickim w VI st. sł. dnia 13.X. 30 r.

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim wileńskim Iszora Wacław — starostą grodzkim wileńskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 13.X. 30 r.

prow. starosta powiatowy VII st. sł. w Kosowie pokuckim Grodecki Piotr — starostą powiatowym kosowskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 17.X. 30 r.

por. dypl. W. P. pozostający w dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Skłodowski Władysław — do odwołania referendarzem VII st. sł. w Starostwie powiatowem będzińskiem dnia 21.X. 30 r.

pracownik kontraktowy w VIII grupie uposażenia Wodnicki Józef — prow. referendarzem VII st. sł. w Starostwie powiatowem konińskiem dnia 21.X.30 r.

prow. lekarz powiatowy VIII st. sł. w Starostwie powiatowem błońskiem Dr. Klamrzyński Piotr—lekarzem powiatowym w VIII st. sł. tamże dnia 4.X.30 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia, p. o. lekarza powiatowego w Starostwie powiatowem międzychodzkiem Dr. Chramiec Andrzej — do odwołania lekarzem powiatowym VII st. sł. w temże Starostwie—dnia 24.X.30 r.

kontraktowy lekarz powiatowy w VII grupie uposażenia w Starostwie powiatowem suwalskiem Dr. Krippendorf Bogumił — lekarzem powiatowym VII st. sł. w temże Starostwie — dnia 29.X.30 r.

kontraktowy lekarz powiatowy w VII grupie uposażenia w Starostwie powiatowem sokólskiem Dr. Tarasiuk Tarasiewicz Stefan — lekarzem powiatowym VII st. sł. w temże Starostwie — dnia 29.X.30 r.

P r z e n i e s i e n i:

prow. kancelista XII st. sł. Puszczyński Jerzy — ze starostwa powiatowego turczańskiego w obręb województwa łódzkiego—dnia 31.X.30 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Ciechanowski Józef — ze Starostwa powiatowego rawskiego do starostwa powiatowego rzeszowskiego — dnia 1.X.30 r.

lekarz powiatowy VI st. sł. Dr. Zaleski Marek za Starostwa powiatowego sieradzkiego do starostwa powiatowego siedleckiego — dnia 3.X.30 r.

prow. lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Pietraszewski Stanisław ze starostwa powiatowego będzińskiego do Urzędu wojewódzkiego stanisławowskiego dnia 27.X.30 r.

P r z e n i e s i o n y w s t a n s p o c z y n k u:

pozostający w stanie nieczynnym referendarz VII st. sł. w Starostwie grodzkiem prasko-warszawskiem Strojecki Stefan—z dniem 30.X.30 r.

P r z e n i e s i o n y w s t a n n i e c z y n n y:

referendarz VII st. sł. w Starostwie pow. baranowickiem Werber Leopold uchwałą Rady Ministrów z dn. 17.X.30 r.

E) W Tymczasowym Wydziale Samorządowym w Likwidacji we Lwowie.

P r z e n i e s i o n y w s t a n s p o c z y n k u:

urzędnik rachunkowy II kategorji VII st. sł. Pacześniowski Stanisław dnia 2.X.30 r.

SPROSTOWANIE.

W Nr. 12 Dziennika Urzędowego na stronie 591 w wierszu 10 od dołu (w komunikacie o mianowaniu Jana Płachty) zamiast starostą powiatowym w dotychczasowym VI st. sł. powinno być: „starostą powiatowym złoczowskim w dotychczasowym VI st. sł.“.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.